

ตำนานพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราช

พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

อำมาตย์เอก พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

ค ข ว, ต ช, ต ม, ร จ พ,

เมื่อมะเมีย พ.ศ. ๒๔๗๓

โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

คำนำ

เรื่องพงศาวดารพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราช ข้าพเจ้าได้มาจาก
เมืองนครศรีธรรมราชนานแล้ว ตั้งใจจะตรวจทำคำอธิบายหมายเทศเดี่ยว
ก่อน แล้วจึงจะพิมพ์ แต่ติดกิจการต่าง ๆ ต้องทิ้งไว้ครางมาจนบัดนี้
เมื่อนายสฤษดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา ผู้เป็นบุตร มาขอหนังสือซึ่งจะพิมพ์
แจกในงานศพ อำมาตย์เอก พระยารัษฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน
ณ อยุธยา) ผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเคยเป็นผู้ได้ช่วย
ราชบัณฑิตยสถานตรวจรักษาโบราณวัตถุสถานมามาก ข้าพเจ้าเห็นว่า ควร
จะหาหนังสือซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วยเมืองนครศรีธรรมราช ให้ค้นพบหนังสือ
เรื่องนี้ จึงได้ให้พิมพ์สำหรับแจกในงานพระราชทานเพลิงศพพระยารัษฎา
नुประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา) เดี่ยวก่อน ส่วนการ
ตรวจทำอธิบายหมายเทศนั้น ไร้หาโอกาสทำต่อไป และคิดเห็นว่า
การที่พิมพ์ครั้งนจะมีประโยชน์ทำให้ ผู้อื่นที่เอาใจได้ในโบราณคดี เมื่อ
ได้หนังสือฉบับที่พิมพ์ไป จะได้ช่วยตรวจให้เป็นหลายแรงด้วยกัน หวัง
ใจว่าถ้าท่านผู้ใดอ่านตรวจเห็นควรจะทำอธิบายหมายเทศอย่างไรจะบอกมา
ให้ทราบที่ราชบัณฑิตยสถาน

อนึ่งในการพิมพ์หนังสือเรื่องนี้ เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี ได้
เรียบเรียงประวัติของผู้มีพระคุณส่งมาให้ พิมพ์ไว้เป็นที่ระลึกด้วย เจ้าพระยา
ธรรมศักดิ์ฯ เป็นกรรมการราชบัณฑิตยสถานผู้หนึ่ง และเป็นน้องของผู้

๒

มรณะ ย่อมทราบประวัติ
จึงได้ ให้ พิมพ์ ไว้ คอคำนำ

ประวัตินี้จึงไม่มีเหตุที่ควรจะแก้ไขอันใด

ราชบัณฑิตยสภาขออนุโมทนาในกุศลบุญราษที่ทักษิณานุปทานซึ่งเจ้า
ภาพงานศพพระยารัชฎานุประดิษฐ์ ไต่มาเพ็ญเนนการกตัญญูกตเวที ขอผล
แห่งกุศลนี้จงสำเร็จวิบากดุจแก่ผู้มรณะสมควรแก่คติอุปบัติ เทอญ.

อุ๋ง อ๋อง พ่วง พ่วง

นายกราชบัณฑิตยสภา

วันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๗๓

สำนักหอสมุด

02/03/2564
TUDC
อำมาตย์เอก พระยารัชฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหสคน ฌอยุธยา)
เกิดวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๑๘
ถึงแก่กรรมวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒

ประวัติ

พระยารัชฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา) เป็นชาวพระนครมีกำเนิดในสกุลขุนนางเก่า ได้รับการศึกษาในกรุงเทพฯ ในสำนักที่ชั้นข้อที่สูงสุดในสมัยนั้น คือโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ ได้สอบไล่ได้จบวิชาของโรงเรียน คือประโยค ๒ แล้วยังได้เรียนภาษาอังกฤษบ้างอีกเล็กน้อยเพียงสอบได้ชั้น ๓ แล้วยังได้ถูกส่งแห่งราชการในสมัยนั้นชักโยงไปเข้าเป็นเสมียนดูงานที่เรียนทั้งหลายเป็นอันมาก แต่เมื่อถึงเวลาที่ราชการต้องการส่งออกไปทำงานหัวเมือง แทนที่พระยารัชฎาฯ จะคิดออกเหมือนข้าราชการหนุ่ม ๆ โดยมากในสมัยนั้น พระยารัชฎาฯ กลับอาสาไปรับตำแหน่งในหัวเมืองด้วยความเต็มใจ และเป็นชาติตาของพระยารัชฎาฯ ที่ใดเป็นข้าราชการหัวเมืองจริงคนหนึ่ง เพราะได้อยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ด้วนในหัวเมืองตั้งแต่หนุ่มจนแก่ จนตราบเท่าต้นชีพในตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนครศรีธรรมราช

พระยารัชฎานุประดิษฐ์เป็น “นักเตง” โดยกำเนิด คำนักเตงในที่นี้หมายความว่าควรจะเข้าใจว่า ความมีใจเป็นนักเตงอย่างนักกีฬา นิสัยใจคอ, กิริยาจา, ท่าทางท่วงที ของพระยารัชฎาฯ สมนักเตงพร้อมตั้งแต่เด็ก ๆ มา ใครเล่นอะไร น้อยอย่างทีพระยารัชฎาฯ จะไม่เล่นด้วย ได้เคยเล่นว่าวโตกว่าตัวเขาตนเองเขาตงเอง การปั้นหลังคาถนนมาแต่เด็ก ๆ เพราะเห็นว่า การเก็บดวงตราไปรษณีย์ฯ ได้ยิงปลา กัด, ปลาเข็ม, ปลาเงินปลาทอง, เตะตะกร้อ, ตีกระบี่, กระบอง, แวง

บิดเตี้ยต เหล่านี้เคยเดินมาทุกอย่าง การดนตรีพระยารัชฎา ฯ ก็เคยคิด
จะเซได้เก่งพอใช้ เมื่อหนุ่มคนองใดเป็นนักแต่งผู้หญิงกับเขาหน่อย เมื่อ
เป็นผู้ใหญ่บริบูรณ์ด้วยสติสัมปชัญญะแล้วจนทราบวาทสนมใดเป็นนักแต่ง
อารามิกอย่างน่านับถือ

พระยารัชฎา ฯ มีความเลื่อมใสในพระลำดับนาเพียงไร ฟังเห็นได้
จากการที่ให้การศกบาตรที่บ้านทุกวัน ไปฟังเทศน์ทุกวันพระและชอบ
ชักชวนเพื่อนข้าราชการให้ ไปฟังด้วย วันไหนไปไม่ได้ก็ให้จัดดอกไม้รูป
เทียนส่งไปบูชาพระ การสวดมนต์ไหว้พระในหอพระที่บ้านพระยารัชฎา ฯ
ปฏิบัติเป็นอาจินทุกเช้าค่ำ ประกอบด้วยกรุณาดีตัว, รักเด็ก, และ
ส่งตำรวจ คกยาก นักโทษผู้พ้นจากราชทัณฑ์ ไนเรือนจำแล้ว มักมาตา
พระยารัชฎา ฯ ที่จวน พระยารัชฎา ฯ ก็ให้ โอวาทในทางธรรม ผู้พ้น
โทษคนใดไม่มีเสื้อผ้าและเงินค่าเดินทางกลับบ้านพระยารัชฎา ฯ ก็แจกให้
ความมีใจกว้างขวางและความอารีอารอบของพระยารัชฎา ฯ มีพยานอีก
อย่างหนึ่ง คือเมื่อเข้ามาเยี่ยมบ้านในกรุงเทพฯ ฯ คราวไรเป็นต้องหาโอกาส
พบปะผู้คุ้นเคย ตั้งแต่ญาติตลอดจนมิตร และเป็นต้องมิของอะไรก็ตาม
ฝากแทบทุกคราว ญาติชั้นเด็ก ๆ ที่จะไม่รู้จักพระยารัชฎา ฯ น้อยนัก เพราะ
ได้รับของแจกแทบทุกคราวที่เข้ามากรุงเทพฯ ฯ และเป็นผู้ ทมหนาเบกบาน
เล่มอทำให้เด็กรักและสนทนง่าย

พระยารัชฎา ฯ เห็นว่าวัดพระบรมธาตุแห่งจังหวัดนครศรีธรรมราช
เป็นเจดีย์สถานสำคัญที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศสยาม ได้เคยมีผู้คิดจะ
ทำรื้อฟ้าใบระกาแต่ไม่สำเร็จ ภายหลังด้วยพระอุปการแห่งสมเด็จพระเจ้า

พญาเชอ เจ้าฟ้ากรมหลวงลพบุรีราเมศวร์ เมื่อยังทรงดำรงตำแหน่ง
 อุปราชมณฑลทักษิณ ไท พระยารัษฎา ฯ ได้จัดการสถาปนาและยกชื่อฟ้า
 ไบระกาขึ้นจนเป็นผลสำเร็จ ศรัทธาของพระยารัษฎา ฯ แก่กล้าจนถึงได้
 เปล่งวาจาว่า “ คราวนี้ถึงจะตายก็ไม่ว่า การปฏิสังขรณ์พระบรมธาตุ
 สำคัญได้สำเร็จล่วงสัมปรารภมาแล้ว ” โดยที่พระยารัษฎา ฯ ไปที่ไหน
 ก็สั่งสอนธรรมให้ราษฎรที่นั่น และมีการทำบุญฟั่งเทศน์เป็นอาทิณ จึง
 ได้ฉายาจากเพื่อนข้าราชการด้วยกันว่า “ สัมภาร ” และจากราษฎรหมู่มา
 ว่า “ เจ้าเมืองใจบุญ ”

มีแปลกอย่างหนึ่งซึ่งจะพึงตกหล่นเสียไม่ได้ ในประวัติของพระยา
 รัษฎา ฯ คือท่านมุนได้เขียนจดหมายเหตุนายวันตั้งแต่งด้วยลายมือตนเอง
 เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒
 ครั้นบวชหนักไม่สามารรถจดเองได้ ยังได้บอกปากเปล่าให้บุตรจดต่อมา
 จนถึงวันที่ ๒๓ ธันวาคมเป็นที่สุด ก่อนนบกบอกไม่ได้อีก แล้วอีก ๕
 วัน คือวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ ถึงอนิจจังกรรม รวมเวลาที่ได
 จดหมายเหตุนายวันอนันต์สำหรับเป็นมรดกที่ระลึกแก่บุตรธิดาต่อไปเกือบ
 ๒๓ ปีเต็มติดต่อกัน ขาดเพียงเดือนหนึ่งกับ ๓๐ วันเท่านั้น พระยารัษฎา ฯ
 ประกอบด้วยวิริยภาพ และเป็นผู้นำอะไรทำจริงเห็นปานฉะนี้

คุณธรรมสำคัญทั้งคนยังอำนวยให้พระยารัษฎา ฯ เป็นเจ้าระเบียบ
 และตรงต่อเวลาอย่างน่าชม เป็นที่ทราบกันดีในหมู่ผู้ใกล้ชิดชื่อว่า บ้าน
 เรือนทองเรียบร้อย TUDC ของคุณอย่างให้อยู่ประจำที่ และเก็บทาเวลาเห็น
 ต้องทำเวลาดังนั้น จดหมายใคร่มาถึงไม่ว่าจากที่สูงหรือที่ต่ำต้องรีบตอบ

การตรงต่อเวลา, ตรงต่องานการก็ยังไม่สำคัญเท่าความเที่ยงตรงและ
 ความซื่อตรงแห่งนิสัยใจคอ ซึ่งไม่มีอะไรเป็นพยานดีไปกว่าข้อความ
 ในลายพระหัตถ์ถัดมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ
 ที่ได้มีไปประทานพรแก่พระยารัชฎาฯ เมื่อครั้งใดเดือนบรรดาศักดิ์เป็นพระยา
 ดงวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๘ มีตอนหนึ่งว่า “พระยารัชฎาฯ ได้รับ
 ราชการกรากกรำมามาก ได้เดือนยศบรรดาศักดิ์ขึ้นโดยลำดับ ถ้าคิด
 ถอยหลังดูว่าความประพฤติอย่างไรเป็นเหตุให้ ได้ความคืบมาจนบัดนี้ ก็
 แດเห็นได้ว่า เพราะความซื่อตรงนั่นเอง” ดังนี้

พระยารัชฎาฯ มีนิสัยถัดถวนมาก สำหรับการใช้จ่ายในบ้านก็ทำ
 บัญชีรับจ่ายเงิน, บัญชีทำบุญ, บัญชีรับจ่ายของ ๆ ตุก ๆ เมื่อได้รับ
 ไปรษณียภณฑ์ พระยารัชฎาฯ ชอบใช้เวลาว่างนั่งแกะครึ่งตนไฟบนเบ้น
 แท่งไฉ เชือกถักผูกมดกเพียรแกแฉงผูกเชือกถมเรียบร้อย กระดาษห่อ
 พับเก็บไวเบ้นท ของเหล่านเอาไว ไฉเมื่อจะห่อของส่งทางไปรษณียไป
 ให้ใคร ๆ อีกเบ้นอันทูนไฉหุ่ยไมคองขอเชือกมด, กระดาษห่อ, แฉงครึ่ง
 สำหรับอาบประจำตรา นอกจากนพระยารัชฎาฯ ยังสนุกในการเก็บดวงตรา
 ไปรษณียทไฉแฉงไวแฉงแฉง ออกสำหังหยอดน้ำแฉงดอกฝิ่งตม คัดเข้า
 ไฉเบ้นพวก ๆ เครื่องสนุกเพ็ดตเพ็ดตเหล่านเมเบ้นเพียงการเล่นก็จริง แต่
 ย่อมเบ้นพยานสำคัญแห่งความมรยถัดถวนของพระยารัชฎาฯ ซึ่งจำจะ
 คองให้ผลตลอดไปถึงการจริงในหน้าราชการด้วยเบ้นธรรมดาไมไฉหรือ ?

พระยารัชฎาฯ ได้วราชการจังหวัดถึง ๕ จังหวัด และไม่วไปอยู่
 จังหวัดไหน ย่อมตงตวเบ้นสมภารทนนเสมอ อย่าวว่าแต่ราชการจะไม่

กตมเกิดยวกัน แม่แต่สำมักริยาผิดใจกันในหมู่ข้าราชการผู้ใหญ่ ก็ต้อง
 รัชจนถึงเจ้าเมืองเข้าไปเกลี้ยโกธให้ คนด้วยกันได้หลายราย พระยารัษฎา ฯ เป็น
 นักเดงชนิดที่เขือกเย็น ไม่โกรธตอบผู้ ถอ โกรธ และอย่างไร ๆ ก็ไม่มี
 พยาบาท การรับรองแขกของพระยารัษฎา ฯ ไม่มีชั้นและไม่จำกัดเวลา
 ทำนองการตอบจดหมายที่ไม่ว่ามาจากใครชอบตอบเองโดยตรงเสมอในเมื่อ
 มีเวลาพอจะทำได้ วัตรปฏิบัติอันเสมอด้วยสัมภารเช่นนั้น ไม่น่าสงสัยว่าทำไม
 ไปอยู่ที่ไหนคนจึงจะไม่พากันรักใคร่นับถอที่นั่น และเมื่อประกอบวิริยภาพ
 กับการเอาจริงเขาด้วยกันแล้ว ก็ควรเป็นที่อิมใจของญาติมิตรทั่วไปว่า
 ชีวิตของพระยารัษฎา ฯ แม่ ไม่นานยาวแท้ ก็เป็นชีวิตที่ได้เป็นประโยชน์
 แก่ชาติภูมิพอควรแก่อดีตภาพได้มากอยู่

จะว่าพระยารัษฎา ฯ ชาติความรู้ทางภาษาต่างประเทศได้เพียง
 ก็ไม่ได้ เพราะระหว่างที่รับราชการอยู่จังหวัดสตูล ได้พยายามเรียนภาษา
 มลายูจนมีความรู้ ได้ ใช้ประโยชน์ในราชการต่อมาเป็นอันมาก ภาษา
 อังกฤษที่ไ้เรียนจ่อมไว้เช่นเดียวในโรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบนั้น ไม่
 ต้องกล่าวถึง

พระยารัษฎา ฯ มีบุตรธิดา นับแต่ที่ยังมีชีวิตอยู่รวม ๕ คนคือ :-
 นายสฤษดิ์ เทพหัสดิน ณอยุธยา ในโปรงมารดา รับราชการอยู่
 ในกรมรักษาที่หลวงและกตปนา
 นางสาวสฤษดิ์ เทพหัสดิน ณอยุธยา ในเพียนมารดา

(๖)

นายสีพรัง เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในเพ็ญนมารดา รับราชการอยู่ใน
กรมรถไฟหลวง

นายสีถวย เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในโปรงนมารดา รับราชการอยู่ใน
กรมรถไฟหลวง

นางสีมาน เทพหัสดิน ณ อยุธยา ในวอนนมารดา

ต่อไปนี้อบรมวิทยายุทธคดีจากราชกิจจานุเบกษา พ.ศ. ๒๔๗๒ หน้า

๓๖๐๙—๓๖๑๐

อำมาตย์เอก พระยารัชฎานุประดิษฐ์ (สินธุ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา)
ต.จ.ว,ต.ช., ต.ม., ร.จ.พ. บุตรีพระยาไชยสุรินทร (เจียม เทพหัสดิน
ณ อยุธยา) เกิดวันที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ เข้ารับราชการเป็น
เสมียนในกรมบัญชีการ กระทรวงพระคลังมหาสมบัติ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๓
พ.ศ. ๒๔๓๔ ไปเป็นเสมียนในกรมกองตระเวน พ.ศ. ๒๔๔๐ เป็นนายเวร
แล้วกลับไปเป็นสำรวจตรวจในกระทรวงพระคลังมหาสมบัติ พ.ศ. ๒๔๔๒
รับพระราชทานสัญญาบัตรบรรดาศักดิ์เป็นขุนคุณนธ์วามภักดี ผู้ช่วยคณบดี
จังหวัดตรัง พ.ศ. ๒๔๔๗ เป็นปลัดจังหวัดระนอง กระทรวงมหาดไทย
พ.ศ. ๒๔๔๘ เดือนบรรดาศักดิ์เป็นหลวงโยธพิทักษ์ พ.ศ. ๒๔๕๑ เป็นปลัด
จังหวัดสกล พ.ศ. ๒๔๕๔ รับพระราชทานยศเป็นรองอำมาตย์เอก เดือน
บรรดาศักดิ์เป็นพระโขนามเดิม พ.ศ. ๒๔๕๕ รับตำแหน่งมหาดไทยมณฑล
ภูเก็ต แล้วรับตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดตะกั่วป่าและพ.ศ. ๒๔๕๖ เป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๔๕๗ เป็นอำมาตย์ตรี เสด็จนิพนธ์นามบรรดาศักดิ์
เป็นพระศรีนครินทร์มุกเขตต์ ผู้ว่าราชการจังหวัดตรัง พ.ศ. ๒๔๕๘ เดือนยศ

(๗)

บรรดาศักดิ์เป็นอำมาตย์โท พระยารัษฎานุประดิษฐ์ พ.ศ. ๒๔๖๐ เป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัดสมุทรสงคราม พ.ศ. ๒๔๖๒ เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนคร
ศรีธรรมราช พ.ศ. ๒๔๖๖ เป็นอำมาตย์เอก

พระยารัษฎานุประดิษฐ์ป่วยเป็นโรคมะเร็งในกระเพาะอาหาร ถึง
แก่กรรมวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๗๒ จำนวนอายุได้ ๕๕ ปี

สำนักหอสมุด

ตำนานพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราช .

(พิมพ์ตามฉบับ)

ศรีศกุนต์ศุกิเรก ๑๒๕๑ ศกข^(๑) ประถมญาณ จั้เคิมบูรพา
 การกัมีตำนานนคราอัยฝ่ายขจิมทศา ซอกรุงราชมหานครวงษาวคา
 สมเด็จพระเมนทร์สุริยธิบตี สยมภูวนารถยคินทร ไทรโลกโลกาไมหยัพศวีว
 พรหมเลงโสฬศ ปรากภูสคทาช ว่าไคเสวยราชสมบัตืเป้นเจ้าเมือง
 รามราชมหานครอนัหมหิมา^(๒) อยู่จำเนียรกาลหิงนานงถึงแก่ชณโสฬศ
 ณวัน ๓๕ ค่ำ มเสงนักษัตร แลเวลาไกลรุ่งแตกแสงทอง สุริยส่อง
 ทั่วโลก เสกัจลลาล่วงพันไปซิมคลาศ เทวคักราชไค ๖๕๑ เป้น
 ประถมอาศ ึงสมเด็จพระเจ้ารามาธิราช เสวยราชสมบัตืแทนอยู่
 จำเนียรกาลโดยวารษาพีไค ๒๑ ปี ประกอบด้วยฤทธิเคชะหมหิมา เอกพล
 โยธา จิตทหารสามารถ เมื่อถึงในคักราช ๗๑๒ ปีชาลนักษัตร^(๓)
 สมเด็จพระคณารายณ์เป้นเจ้า รามาธิบตีศรีเอกาธิราช ประคิษย์อยู่กรุง
 พระมหานครศรีอยุธยา มหาทิลกภพนพรคัณราชธานีบรมมยสมบูรณ
 เสกัจอย์เสวยราชสมบัตืประกอบด้วยพลโยธาเป้นเอกราช มีฤทธิ

(๑) มหาศักราช ๑๒๕๑ ปีมเสงตรงกับจุลศักราช ๖๕๑ ครั้งพระร่วงสุโขไทย

(๒) พวกพราหมณ์เมืองนครศรีธรรมราชว่าต้นสกุลมาแต่เมืองรามนคร ที่เรียก
 ว่า รามราชมหานครในนี้เป้นแต่โวหาร พวกพราหมณ์โหรดาจารย์เมืองพัทลุงว่าต้นสกุล
 สืบมาแต่เมืองพาราณสี สอบได้ความว่าเป้นจังหวัดอันเดียวกันนี้เอง
 ประทับของเจ้าผู้ครองนครพาราณสี ยังเรียกว่ารามนครอยู่จนทุกวันนี้

(๓) ตรงปีสมเด็จพระรามาธิบตีพระเจ้าอยู่ทงสร้างกรุงศรีอยุธยา

สามารถบรมสุขแก่วาณิชทั้งหลายหม่นานาประเทศ เมื่อจะบังเกิดเหตุ
 มีนายสำเภาผู้หนึ่งเอาเกตราล่าหนึ่งบรรทุกสิ่งของใช้ ไบมาแต่เมืองรามราช
 มหานคร แลเอาสิ่งของมาจำหน่ายเมืองนครศรีอยุธยาเสร็จแล้ว
 แลนายสำเภาใช้ ไบกลับคืนไปเมืองรามราชมหานคร แลนายสำเภา
 เอาของกำนันขนถวายเป็นของสุลี้ พระนารายณ์เป็นเจ้ารามราชา มี
 พระราชโองการตรัสว่า ไปเถิงเมืองโตแล้วกลับคืนมา แลจึงนาย
 สำเภาธิบดีพระราชโองการกราบถวายบังคมทูลว่า ข้าแต่พระกรุณา
 ไปเถิงเมืองศรีอยุธยาแล้วกลับคืนมา แลองค์นารายณ์รามราชา
 ตรัสถามว่า พระยาเจ้าเมืองช่อโต แลนายสำเภาธิบดีพระราชโองการ
 กราบทูลว่า ทรงพระนามชื่อนารายณ์รามธิบดี แลองค์นารายณ์ราม
 ธิบดีมีพระราชโองการ ให้ ไหวพฤคมาจารย์ผู้ดำราเทวาพระทำนายว่า
 จะเกิดนารายณ์เป็นเจ้าสองพระองค์ แลองค์นารายณ์รามราชาทำพระ
 ไมตรี ตรัสใช้ทหารทั้งสี่คน เอาเครื่องขนิษฐภณท์ เอาไป
 ถวายแก่องค์นารายณ์รามธิบดี แลจึงทหารทั้งสี่รับพระราชโองการ
 ถวายบังคมอำลามาทวยฤทธาในทางอากาศ ก็เถิงเมืองนครศรีอยุธยา
 แลจึงทหารเข้าไปสู่พระราชมณเฑียร ขนยันทกเห็นองค์นารายณ์ราม
 ธิบดีเสด็จบรรทมหลับอยู่ แลจึงเกิดอัศจรรย์แก่ทหารนั้นให้ คันทวย
 มือตาย เป็นไบบางแห่งอยู่แก่ทหารทั้งสี่เห็นเป็นสัพพะหัตถ์ ประคอง
 หนึ่งองค์พระนารายณ์รามธิบดีซึ่งใช้มา แลสมเด็จพระนารายณ์ราม
 ธิบดีพนพระองค์ TUDC ทอดพระเนตรเล็งแลเห็นทหารทั้งสี่ 2564 แลทรงพระ
 ราชโองการตรัสถามจึงทหารว่า มาแต่ถานที่ใด แลจึงทหารรับพระ

ราชโองการกราบทูลว่า มาแต่เมืององค์นารายณ์รามาราชใช้ให้เอา
 เครื่อง บินจักรภณัท มาสู่โพธิสมภารเป็นพระไมตรี แลองค์นารายณ์
 รามาธิบดีผู้มีโพธิสมภาร ตั้งพระหฤทัยยินดีต่อด้วยพระนารายณ์รามาราช
 แลทรงพระกรุณาตรัสแก่นายตำรวจให้หาเจ้าพญาโกษาชั้นขนบที่
 แลมอบจตุตทหารทั้งสี่ไปรักษาไว้ที่รุ่ง แลเจ้าพญาโกษา นำจตุตทหาร
 ขนบถวายบังคม แลมีพระราชโองการตรัสว่าแก่ทหาร จะกลับคืนไป
 เมื่อใด แลนายจตุตทหารรับพระราชโองการกราบทูลว่า แล้วแต่จะทรง
 พระกรุณา แลองค์นารายณ์รามาราชมีพระราชโองการ ตรัสให้
 นายพระคลัง เอาบินจักรภณัทส่งให้จตุตทหารเอากลับคืนไปเมืองรามราช
 คอยพระไมตรี แลนายจตุตทหารทั้งสี่กลับคืนไป แลองค์นารายณ์
 รามาราชตรัสถามจตุตทหารทั้งสี่ว่า คุณารายณ์เทวารูปสนององค์นั้นยัง
 ฤๅ แลจตุตทหารรับพระราชโองการ กราบทูลว่ามีได้รู้ แลองค์
 พระนารายณ์รามาราชทรงพระราชโองการ ตรัสให้ทหารกลับคืนไป
 ทูลสนองเล่า แลทหารรับพระราชโองการกลับคืนมาสู่องค์นารายณ์รามาราช
 ธิบดีแลจตุตทหารถวายบังคม ก็กราบทูลว่า องค์นารายณ์เทวารูปสนองต่าง
 องค์พระเป็นเจ้าอหวิงฤๅ แลองค์นารายณ์รามาราชตรัสถามว่าแก่
 จตุตทหาร แลองค์นารายณ์เทวารูปสนองต่างพระองค์แห่งไหนห้ามมิได้
 แลจตุตทหารรับพระราชโองการอำลาคืนไปด้วยฤทธาในอากาศถึงเมือง
 รามราช - แลทหารกราบทูลแต่องค์นารายณ์รามาราช ว่าองค์นารายณ์
 เทวารูปสนองต่างองค์สำหรับโพธิสมภารนั้นก็ห้ามมิได้ 02/03/2564 แลแล้วแต่จะแต่ง
 ไปไว้สนองต่างองค์ แลองค์นารายณ์รามาราช ตรัสให้นายตำรวจ

เขิกเอาขันธ์สุวรรณส่งให้แก่นายวันการเอาไปหล่อในเมืองวารายิณนคร
เสร็จแล้ว แลนายวันการเอามาส่งให้นายตำรวจ ๆ กราบทูลแต่องค์
พระนารายณ์รามาศิราช มีพระราชโองการ ให้นายตำรวจรับเอา
องค์พระนารายณ์เทวารูปพระศรีลักษมี พระมเหศวรียบรมหงษ์ ซึ่งชำ
ทองแดง เอาลงบรรจุเกตุราแล้ว แลมีพระราชโองการ ให้ขุดเอาขี้พ้อ
เป่นภาษา ๕ เหล่ามอขให้ผแดงธรรมนารายณ์เป่นนาย ให้คุมขี้พ้อ ๕
เหล่ารับเอานารายณ์เทวารูปเอาไป กรุงนครศรีอยุธยาไว้สำหรับ โพิธิสม
ภารสนองต่างองค์สมเด็จพระนารายณ์รามาศิราช

แลเรือทองพยชคเข้าปากน้ำตรง แลกรมการบอกหนังสือส่งข่าว
มาแจ้งเมืองนคร จึงเจ้าพญานครคิดด้วยพระหลวงกรมการ สั่งให้
ตำรวจมหาดไทยให้ออกไปรับองค์พระนารายณ์เทวารูป พระศรีลักษมี
พระมเหศวรียบรมหงษ์ แลผแดงธรรมนารายณ์ขพ้อเบญจภาษานั้นเข้า
มาเมืองนคร ไว้ทำขลลสนทรนฝ่ายขจฉิมเมือง แลเจ้าพญานคร
กรมการบอกหนังสือไปแจ้งเจ้าพญาโกษา เอากราบทูลของขลล ๑
ว่าองค์ พระนารายณ์เทวารูปซึ่งมีพระราชโองการตรัสไปแก่ขจตุทหารนั้น
แลขคนเข้ามาแจ้งนคร แลองค์นารายณ์รามาศิราช มีพระราชโองการ
ให้เจ้าพญาโกษา แต่งเรือใหญ่ลำหนึ่งเรือนขย ๒ ลำเอาออกไปเมือง
นคร จอดไว้ท้ายลปากน้ำนครธา แลเจ้าพญาโกษา เจ้าพญานคร
พระหลวงกรมการ ไปรับองค์นารายณ์เทวารูปลงเรือเอาไปไว้สนองต่าง
พระโษษฐุ โพิธิสมภารเมืองศรีอยุธยา แลเกิดขจจรรยขลลพายุพัดเป่น
หมอกเมฆมืด ๗ วัน ๗ คืน แลมาษาพระนารายณ์เทวารูปให้นิฤมิตร

แต่เจ้าพญาโกษา ว่าเราเสด็จอยู่เมืองนคร เหตุว่าหากแก้วมัสการ
 อิศราต้องเทวาท่านายจึงรู้ว่ามายา พระนารายณ์เทวารูปเสด็จอยู่เมือง
 นคร แลเจ้าพญาโกษาแต่งเครื่องพลกกรรมถวาย แต่องค์พระนารายณ์
 เทวารูป แลพยุหะจึงคล้าย แลเจ้าพญาโกษา เจ้าพญานคร พระ
 หลวงกรมการคิดพร้อมกันแต่งสถานทำหนักรับไว้ปากน้ำนครธา มอข
 ญแต่งธรรมนารายณ์ยกบัตรมหากไทยรักษา แลเจ้าพญาโกษา แบ่ง
 เอาช่อกิ่งหนึ่งลงเรือกลขคนเขาไปถวายยังคมกราบทูลว่าข้าลของอุลรบ
 เอาองค์พระนารายณ์เทวารูป บรรจุมาเรือโดยฤกษ์เกิดหมอกเมฆอัน
 ทิการลมพายุหะพัด แลให้นิมิตรแก่ข้าทูลลของอุล ว่าเราจะอยู่เมือง
 นคร แลองค์นารายณ์รามาชิบิรุทราบายพระหฤไทยแล้ว แลมีพระราช
 โองการ ตรัสสั่งแก่เจ้าพญาโกษาให้แต่งตราบอกไปแก่เจ้าพญานคร
 แลกรมการ เห็นทีใดสมควรให้แต่งสถานรับไว้เป็นคักคิสิมาแก่แผ่น
 กินเมืองนครเดิกล แลเจ้าพญานคร พระหลวงกรมการคิดพร้อมกันแต่ง
 สถานเสร็จแล้ว พระนารายณ์เทวารูป พระศรีลกษมี พระมเหวารย์
 บรมหงษ์ ซึ่งข้าทองแดง เขาชนไวท่ายเมืองคำบลท่าม้า แลมอขให้แต่ง
 ธรรมนารายณ์รักษา แลเจ้าพญานคร พระหลวงกรมการตอบตราบอก
 เข้าไปเถิงเจ้าพญาโกษา ๆ เขาทูลลของอุลพระบาทว่าซึ่งมีตราออกไป
 ให้พญานครแต่งสถานแล้ว รับเอาพระนารายณ์เทวารูปขึ้นไวท่ายเมือง
 คำบลท่าม้า มอขให้แต่งธรรมนารายณ์รักษา

แลองค์นารายณ์รามาชิบิรุทราบาย ตรัสว่าจาริตธรรมเนียมพระนารายณ์
 เทวารูปทำเป็นประการใด แลเจ้าพญาโกษาชิบิถามชี่พ่อเบญจภาษา

แล้วกราบทูลว่า เดือน ๑๒ แรมค่ำ ๑ ไท่ฤกษ์ กะติกาโรหิณีฤกษ์
 พระอาทิตย์ส่งกรานต์ถึงราชพิภพให้ตามตะเกียงลตไม้เทพทัน แลให้
 นัยแต่แรม ๒ ค่ำไป ๒๕ วัน เป็นกรรติมาสาธนัยไป ๒๕ วัน แลให้ชัฟอ
 พราหมณ์ ๕ คน เร่งการพิธีเตรียมป่า (เตรียมพวยตรีป่าวาย) ไว้ถวาย
 เข้าเฝ้าเข้าตอกแต่พระนารายณ์เทวารูป แลพราหมณ์ ๕ คน อ่าน
 หนังสืออวยไชยพรถวายพระราชกุศลตามส่งกรานต์ พระอาทิตย์ไป
 ทุกวัน

แลองค์สมเด็จพระนารายณ์รามธิบดีมีพระราชโองการตรัส ว่า
 ครั้นเดือนอ้ายแรมค่ำ ๑ ตกแก่พญาโกษา แลทรงกรุณาให้พญาโกษา
 ออกมาจ้ดกรมการ แลหัวเมืองให้รับงานรายวันเป็นอันคืบตามทรง
 พระกรุณา แรม ๒ ค่ำตกแก่พญานคร ชุนนาชุนคลังแต่งตั้ง แรม ๓
 ค่ำ ชุนกรมลูกธแต่งตั้ง แรม ๔ ค่ำ พระศรีราชสงครามรามภักดีปลัด
 แต่งเอง แรม ๕ ค่ำตกหลวงเทพเสนาแต่งตั้ง แรม ๖ ค่ำตกชุนคลัง
 นอกแต่งตั้ง แรม ๗ ค่ำตกแก่รัตนบุรีนโคตแต่งตั้ง แรม ๘ ค่ำไทยบุรีไชย
 มนตรีแต่งตั้ง แรม ๙ ค่ำชุนแก้วไกรภักดี ชุนไชยเสริฐูแต่งตั้ง แรม ๑๐ ค่ำ
 ชุนแพ่งชุนศรีราชวังเมืองกรมเมืองแต่งตั้ง แรม ๑๑ ค่ำ พิรราชมนชุนมลก
 ษ์เวียงแต่งตั้ง แรม ๑๒ ค่ำ พิรยคังพิรยนนธแต่งตั้ง แรม ๑๓ ค่ำ ผแดงส
 กาเกีย สภาลักจัน ผแดงคำพญาริยแต่งตั้ง แรม ๑๔ ค่ำ ท้าวมนิราช
 ขตรี นางเพชรราชย์แต่งตั้ง แลมีพระราชโองการทรงพระกรุณา ว่าครั้น
 เดือน ๑๒ แรมค่ำ ๑๑ วันตามสเกียงเป็นพนักงาน ๐๒/๐๒๕๖๔ ชุนราชภักดีธรรมไช
 สวัน (คณศวรร) แต่งเข้าเฝ้าเข้าตอกเกียนหนังสือ นำจันทาสองเต้าผาขาว

สองชั้น เทียนประนม ๒๐๐ หนักเล่มอดแหลอม $\frac{1}{1}$ น้ำมัน ๒๖ แล่ง
 ตกผลแดงเวศน์ภักดี หมากพร้าวกลวดยออยถ่วงาพุทธธาหวมันลูกแดง
 เขาคุ่มหมากพลู หนึ่ง ๕๐๐ ตกผลแดงรักษไฟรีแต่่ง เพนดินทางราชวัตร
 ฉัตรธงตกแก่งแดงรัตนนราชนี่ ไม้เทพทน์ ๕ อื่นพินผาขาวติตตาอ้อยตก
 แก้วาสู่เทพ ผแดงธรรมนารายณ์ ทำปากศรินาทักษิณายูชาตามถวาย
 แก่งพระนารายณ์เทวารูป ตแขงเส่งทองแดงใส่น้ำมันให้ วิตถารไว้เห็นอ
 ษาศ์ซึ่งเข้าหน้าสถาน ๓ วัน ให้นครบาลมหาดไทยรักษา แลอุทิศแข่ง
 ลายาลไว้วา ครนพินแต่เดือน ๑ สองสามวันแล้วอย่าสูมไฟในทลาน่า
 สถานพระนารายณ์เทวารูป จะเกศทพพิศม์ฉิบหายพินาศ แลเหตุว่า
 นารายณ์ทรงจักรพระเพลิง

แลมีพระราชโองการให้เจ้าพญาโกษาแต่่งเข้าเฝ้าเข้าตอกเกียนหนึ่ง
 ไม้ตอกไม้ลายจันทน์คนทอ ผาขาว ๓ ภาตลาค ขาว ๕๐ ชั้น เทียน
 ประนม ๕๐๐ หนักเล่มอดแหลอม $\frac{1}{1}$ คราสั่งน้ำมันหมากพร้าวพเนียง
 หนึ่ง หมากพร้าวสัก ๕๐๐ บรรทุกเรือออกมาเดือน ๑๒ แลเจ้าพญาโกษา
 ออกมาควยทุกข ผลาผลกลวดยออยถ่วงาพุทธธาเขาคุ่มหมากพลูสเมอด
 หนึ่งละ ๕๐๐ เกียเฮาตลาคทำมาสำหรับงาน พญาโกษาขึ้นแต่่งสถาน
 เทวารูป แลหม่มพนักงานรายวันทั้ง ๑๕ งานแต่่งประคุดหนึ่งงานเจ้า
 พญาโกษา

เจ้าพญาโกษาธิบดีพระราชโองการ แต่่งถวายพระราชกุศลสภามชวย
 เหาออกมาเดือน ๑๒ มฤสุ่มกลนลมพค เรือตองพยุชคเข้าปากน้ำกหนอม

แลพญาโกษาให้ข้อโตนเอาข่าวมาเรียนแก่เจ้าพญานคร แลพญาโกษา
 ชนเค็รบก ๑๐ วันมาถึงเจ้าพญานครสั่งให้ตำรวจคนทำแทนรองงานรายวัน
 เจ้าพญาโกษาเมื่อต้องพยุเสียดกลางทะเล แลครั้นแล้วการพิชิตถวายพระ
 ราชกุศลแล้ว เจ้าพญาโกษากลับเข้าไปเมืองศรีอยุธยา

แลครั้นเดือน ๕ เจ้าพญานครพระหลวงกรมการคิดพร้อมกัน แต่ง
 ผแดงธรรมนารายณ์ ผแดงศรีกาเกีย สเภาลักจันลงเรือคอกไม้ทองเงิน
 เข้าไปถึงเจ้าพญาโกษา ๆ ตามผแดงธรรมนารายณ์ ผแดงศรีกาเกีย
 สเภาลักจัน ว่าเคื่องสิ่งใดจึงเข้ามา ผแดงธรรมนารายณ์ ผแดงศรี
 กาเกีย สเภาลักจัน ขวยไชยพรว่างานรายวันซึ่งพระกรุณาแต่งณเมือง
 ศรีอยุธยาเอาไปเดือน ๑๒ มฤตุมคตินลมหเกิดอนัตรา ย จะเสียดธรรม
 เนียมคำพระราชโองการซึ่งออกไว้สำหรับเมืองนคร แลพญานคร พระ
 หลวงกรมการคิดพร้อมกัน ให้ข้าพระกรุณาเข้ามารับงานเอาออกไปทำ
 ณเมืองนคร แลพญาโกษานำผแดงธรรมนารายณ์ ผแดงศรีกาเกีย
 สเภาลักจันขนถวายเป็นคมูลของธูลพระบาท แลมีพระราชโองการตรัสถาม
 ว่าพราหมณ์ใดแปลกหน้าชนมา แลพญาโกษากรายทูลว่า ผแดงธรรม
 นารายณ์ ผแดงศรีกาเกีย สเภาลักจัน รักษาสถานนารายณ์เทวารูปอยู่
 บกษไต้ เข้ามาขวยไชยพร ว่าพระหลวงกรมการคิดพร้อมกันให้เข้ามา
 รับเอาไปทำเมืองนคร ถวายแต่พระนารายณ์ พระอิศวรเทวารูป ถวาย
 พระราชกุศลเข้ามา แลองค์นารายณ์รามายิบก็ ตรัสทรงพระกรุณาเห็น
 ชอบด้วยพญานครแลมีพระราชโองการว่า ผแดงธรรมนารายณ์ ผแดง
 ศรีกาเกีย ลักจันสเภา เอาไปทำต่างณเมืองนครเถิด

แลทรงพระราชโองการ ให้มีแต่งธรรมนารายณ์ เป็นออกพระ
 ธรรมนารายณ์เวทภักคศิรรัตนโกษา แลพระราชทานให้มีแต่งศรีกาเกีย
 สเภาลักจัน เป็นออกพระศรีราชโภเจนทร์นรินทร์ภักคศิรอาคมชมนม
 แลพระราชทานคายขางขอโตน แลคนณสามคี่ สำหรับทนน แลตรา
 ประทีอกษร เทพคาถอขวงนึ่งหคี่มาบนแท่นดวงหนึ่ง ถอตราคอกขัว
 ขานควงหนึ่ง แลให้คนห้ามเกาอียคทองฉลคตมูกสิ่งสองชนอนหนึ่ง
 สำหรับพระเทวารูป ยักกลองฆ้องขานสองสำรับ สัพโตนแต่ง ๒ คั้น
 จามร ๓ คี่ ทานตระวัน ๒ คั้น ธงเทียวแดง ๒ แลทองคำตีสร้อยคาย
 คอกไม้คคหุ เกือกกรองขาท จำปาพวง มงกุฎเครื่องทรง ถวายพระ
 นารายณ์อิศวรเทวารูป เป็นทองณขางหนึ่ง สามตำลึง สองขาท
 สองสลึง ตราสั่งขี ผ้าภาษาชาวผดแวนนคยงกว้าง ๒ คอก ยาว ๕ คอก
 สอง ผนจตุรัสเท่ากัน ผุดดาวผนหนึ่ง ตแข่งแสงทองแดงจันามัน ๑๖
 แล่งขยหนึ่ง สัตทองแดงควงเข้าเม้าเข้าคอกขยหนึ่ง ฝงษห ๘ ลูก
 สั้งขี ๒ คี่ แตร ๒ คั้น สั้งขีให้หน้า ๒ ขย คนทกกลด ๒ ขย ทขเทพ ๒
 คั้น กลดคายขยหนึ่ง กคิงคนหนึ่ง แลองค์นารายณ์รามาคิชคี่ ทรงพระ
 กรุณาให้นายค้ำรวจเกณท์ในจิตเอาชาวช่างชาวสร้อยหญิงชาย ๒๐๐ ให้
 พระทานเอาออกมาไว้รคษาสถานเป็นข่าพระเทวารูป มอขให้ออกพระ
 ธรรมนารายณ์ ออกพระศรีราชโภเจนทร์คุมมาไว้ ถอเครื่องพทานสำหรับ
 พระราชพิธถวายพระราชกุศล

แลมีพระราชโองการตรัสแก่นายค้ำรวจให้หามาหม่นนาแสนนายแวง
 มหาคเล็ก เจ้าพญาแลพญาขังพร้อมกัน แลทรงกรุณาตรัสว่าข่ามหา

ขอโทษนักการข้าสรวัยข้าพระพุทธานุชาตข้าทนายไพร่พระหลวงกรมการ ชาว
 ช่างไพร่สี่ลขานูผลเมืองเสมียนนักการผู้มีศถาศักดิ์ แล้วลูกชนหัวเมือง
 แลแขกจีนไปมา ฝรั่งนานาประเทศศักดิ์ คือแม่ว่าพ่อจิวไทยต่าง ๆ
 ภาษาก็คี่ แลไพร่สี่ลขานูผลเมืองเสมียนนักการผู้มีศถาศักดิ์ เข้ามาสมรศด้วย
 แม่จิวพ่อจิวคนพ่อทาน ข้าพระนารายณ์พระอิศวร แลชีพ่อพราหมณ์ศักดิ์
 มีลูกหญิงชายเท่าใด ๆ ก็คี่ อย่าให้แย่งขันไปแก่แม่จิว พ่อจิวข้าสรวัย
 ข้าพระพุทธานุชาต ข้าทนายพระหลวงกรมการชาวช่างไพร่สี่ลขานูผลเมือง
 เสมียนนักการผู้มีศถาศักดิ์ ลูกชนหัวเมืองจีนแขกไทยฝรั่ง
 นานาประเทศนั้น ให้คงแก่แม่จิว พ่อจิวข้าพระนารายณ์พระอิศวรชีพ่อ
 พราหมณ์จงสันตามเดิม สใหม่ขฝ่ายแม่จิวพราหมณ์ชีพ่อข้าพระนารายณ์
 พระอิศวรเทวารูปนั้นเกิด

อนึ่งแม่จิวพ่อจิว เดิมชีพ่อพราหมณ์พริยเอาไปสมรศด้วยผู้มีศถาศ
 ศักดิ์ ลูกชนหัวเมือง เสมียนไพร่แลไพร่ข้าพระพุทธานุชาตข้าสรวัย
 แขกจีนไทยฝรั่งนานาประเทศศักดิ์ ไพร่สี่ลขานูผลเมืองเสมียนนักการผู้มีศถาศักดิ์
 ถ้ามีลูกชายหญิงเท่าใด ๆ อย่าให้แย่งขันนั้น ให้ทำประตูกหนึ่ง ตามมี
 พระราชโองการตรัสนั้นเกิด

อนึ่งตรัสว่า พราหมณ์ชีพ่อผู้ใด ๆ เกิดวิวาทด้วยจีนแขกไทยผู้
 ใหญ่กรมการผู้ใด ๆ นานาประเทศศักดิ์ เกิดวิวาททูลของถบตีด้วยไม
 ตรีของต่อยด้วยอิฐด้วยไม้คอน สยด้วยขานูผลเมืองเสมียนนักการผู้มีศถาศักดิ์
 ก็คี่ ทำร้ายเข้าผลศักร่างลาจลลอร่ากในถนนหนทางศาลาชุมชนในบ้าน
 ยนเรือนให้ผ้าพอกหัวตกล้างวาลขาดหูขาดก๊ต คี่ให้หัวแตก ให้ใหม่เอา

แล่นไปเฮากำแพงเมืองเป็นแดน แลทรงพระกรุณาให้ห้ามอำเภอกว
 เมืองขุนเมืองนครบาล อย่าให้วิธราชบาทว์ตกไม้ไม้ต้นกล้วยอ้อย เกษ
 เอลกไม้ผลาผล ไม่ครกสากเครื่องอัญมณีในบ้านชีพรามณ์ให้
 เป็นอันยาก

หนึ่งถาขาวบ้านซึ่งเราพทานให้ช่าง ฝ่ายสตกตออก ๒๒ บ้านแล
 พรรคพวกลูกเมียชีพอพรามณ์ พระธรรมมณราย พระศรีราชโกเขนทร์
 ข้าพระเทวารูป ค้องคักกรทรวงแพ่งอาญาธรรมาธิกรณนครบาล มีถึง
 ทาย ห้ามผู้รังพระหลวงกรมการหัวเมืองนครบาลอำเภอด่าเอาไปว่า
 กล่าวพิฆารณากรรมอื่น ให้ออกพระธรรมมณราย ออกพระศรีราชโกเขนทร์
 ให้เอาว่ากล่าวณกรมเพทธิญาณให้สำเร็จเต็จชาติในที่พระเทวารูป

หนึ่งคนพทานกักชีพอพรามณ์พรรคพวกลูกหลานออกพระธรรม
 มณราย พรรคพวกลูกหลานออกพระศรีราชโกเขนทร์ พริยคำพญาวิย
 ข้าพระเทวารูป ไปทำมาหากินสร้างสวนไร่นาในที่ใด ที่เล่นทขายาทกัก
 ในที่ใดบรรดาชนแก่หัวเมืองใด ๆ กัก อย่ากำไซกเอาหน้าเหล่าเข้าห่อ
 หวบาคำมันดินน่านาอากรเรียกเอาส่วยคือเอาทรพรเงินทองเครื่องสุวรรณ
 พศกสิ่งของชีพอพรามณ์เข้าในพระคลังเป็นหลวง ให้ช่วยรักษาให้
 อยู่เย็นศุข ให้พระธรรมมณราย พระศรีราชโกเขนทร์ กยเบิกนาไว้
 สำหรับเข้าเฝ้าเข้าตอกพิธถวายพระราชกศล แลองค์สมเด็จजनารายณ์
 รามาธิยติ ทรงคนทกกระเบของตรวจนำลงแข่งสาขาลว่า เจ้าพญา แล
 พญา นามันนายแรงอุหากเล็กหัวพนคนเร็วมาใช้ แลพญานคร ผู้รัง
 พระหลวงกรมการ สักกิมหากไทย นายแขวงขุนเมือง นครบาลหัวเมือง

ผู้ใด ๆ มีฟังคำตามเราสาขาล้น ให้ตักนรกทนทุกข์อยู่ในมหาวิจิไทย
 ได้สืบสองอสงไขยกัปเปก ตรายเท่าชั่วพุทธันตรกัป แลต่อยศคนที่
 ภาระของลงซึ่งหน้าสังหาคนแล้ว แลทรงพระราชโองการตรัสว่า เจ้า
 พญา แลพญานาหมันนาแสนนายแวงมหาคเล็ก หัวพันคนเร็วมาไซ้
 แลพญานครผู้รัง พระหลวงกรมการ สักคิมหากไทยอำเภอนายแวง
 หัวเมือง บรรดาชนแก่เรากล่าวมาทางนี้ ต่อคนที่ภาระของซึ่งเรา
 ต่อขึ้นเกิดเป็นเนื้อเคียว ให้เอาคนพทานเข้าพระเทวา ๒๐๐ นี้ แลพรรค
 พวกกลุกลานช้พ่อพราหมณ์ไปใช้ราชการงานสำเร็จ แข่งขันเรียไรย
 นำเหล่าเข้าหอขนอนตลาดเชิงเรือนหัวหลักหัวต่อหัวล่อหัวเกียนหัวยาค่า
 มั่นคินนำนาอากร เรียกเอาสร้อยเข้าในพระคลังเป็นหลวง ตามเรา
 กล่าวมาแต่ก่อนนั้นเกิด แลพระนารายณ์รามาริยก็ ทรงพระราชโองการ
 ไปรดเกล้าไปรดกระหม่อมให้เจ้าพญาโกษาชิตคำไว้แล้ว ให้แต่งตรา
 ขอกออกมาถึงพญานคร ผู้รัง พระหลวง กรมการ สักคิมหากไทย
 หัวเมืองให้รู้ ทำตามตราไปรดออกมานี้ แลทรงพระกรุณาให้พทาน
 นาปรหมยามไว้สำหรับพระเทวารูป ๒ เส้นตำบลดช้อยเตย ฝ่ายอุดรเมือง
 ทนบงฉิมต่อควยนาหลวง ฝ่ายทกษณเขาทางหล เป็นหมอน ฝ่าย
 ทนบุรีพต่อควยนาพระอัสวร ฝ่ายอุดรต่อควยนาวัดคยง แลเครื่องพระ
 ทานทางนี้ มอบให้พระศรีราชโกเขนทร์ ออกพระธรรมณรายคุมเอาออก
 มาไว้สำหรับพระเทวารูป

ให้ออกพระธรรมณรายทำทักษิณบูชาพิธีตามองษาพระ
 อาทิตย์ ครั้นไค ๒๓ เมือไค วันนั้นให้เชิญพระเทวารูปเสด็จไสสมณเทียร

มีโรงหนึ่งสองโรง นครบาลมหาศไทย สูงเสมอแต่่งเข้าเฝ้าเข้าตอก
 แลกรมการหัวเมืองรอด นมกั้นโคมเทียบน ๒๐ ตกแก่ตำรวจซ้ายขวา
 งามน้ำสูงเสมอท้องพระโรง เสาเพดาน ๔ อัน ไม้ยาว ๑๒ คอก ไม้
 สพานข้างผูกต้นกล้วยอ้อยตกแก่นครบาล มหาศไทยผ้าคาดเพดาน
 กว้าง ๔ คอกร้อยใบแดงขาวสองชั้นเป็นพนักงานคลังฝ่ายใน แลนครบาล
 ภายให้ราษฎรชาวบ้านแต่งถนนพนทรายรายจเกียงรายเทียบจนทลาโกศค
 ือแลครันผู้รัง รายไปสเถิงสิวาไสยสมภูวนารณแล ครันบายศรีโมง
 ฝแดงวิศณุภกคิ เอาคานห้ามสักตราใส่พระเทวารูป แลฝแดงกฤษภกค
 เอามองรามค้ำบาเรอ ฝแดงรักคไฟโรเอายิงลองฌองชานสองสำรับตีประ
 โคมพระเทวารูป ฝงเสาซึ่งชำผูกต้นกล้วยอ้อยแขวนบรมหงษ์ตกแก่ฝแดง
 ธรรมณราย เค้าขงเพลิงตกแก่ฝแดงเกศวาภกคิ ฝแดงราชมนู ฝแดง
 ไชยมารัน อยู่ประจำการทำเพลิง ๒๐๐ ตกแก่นครบาล ให้มหาศไทยกรม
 ลกธมาอยู่ด้วยชพ่อพราหมณรึกษาเครื่องทองของหลวงเท่ารุ่ง แลครัน
 ค้าแล้วทุ่มหนึ่ง เจ้าพญานครให้เอาชาวมหาศเล็กมาเร่งออกพระธรรม
 ณราย ออกพระศรีราชโกเขนทร์ ชพ่อพราหมณเฑ่งหลายแลกรมการ
 สามนายให้เชิญพระเทวารูป ดำเนินไสมณเทียรแลพราหมณคร์องค์
 ทำบูชา อ่านหนังสือโอยพรแล้ว เชิญกลับไสพระวิศณุสถาน ครันร่าง
 เชิญไปย้ายหน้าไสมณเทียรแล้วพันไปเฮญยนสมภูวนารณ แล้วคนมา
 อุดรวิศณุสถาน แลพราหมณสตนทำบูชาอ่านหนังสือสฤตยบรมหงษ์
 แลพราหมณสตนอ่านสังนารายนเทวารูป ไสเกษียรสมุท แลครันรุ่งพระ
 ชาติศย์สงกรานต์ไปยังมณักรราย ถวายเข้าเฝ้าแก่พระนขวราชนเทวารูป
 สำเร็จพิธีตรีปาไวยอนันแล

แลเมื่อถึงศกศักราช ๗๑๒ ขันนักษัตรศก (๑) ออกพระธรรม
 ฌราย ตั้งบ้านเบิกดินขุดนาไว้สำหรับพระนารายณ์เป็นเจ้าที่ราชการหมื่น
 ไร่ทำขนาชาวทอง ที่ไทยบุรี ที่ไทยมนตรี ตำบลทัพเขียน แต่ฝ่าย
 ข้างฉิมต่อนองเป็ดแล่นมาเอาคลองน้ำเป็นแดน แต่ฝ่ายทักษิณแล่นไป
 ถึงบ้านไผ่ขวาง แต่หนบรพ์ถึงโพเกาะใหญ่แล่นไปทองหลางราน แต่
 บ้านพระครุกที่โลมใจแล่นไปอุดร ถึงหนองขวางกลมคลองเรือ ถึง
 ชายทะเลหะ แต่อุดรสตกปากน้ำขังแล่นไปถึงเกาะนางโคยแล่นขึ้นมา
 ทักษิณถึงเขาน้อย แล่นไปถึงหนองจอกผเปด็ยะ แล่นไปทักษิณ
 ถึงหนองแปดคลองผเปด็ยะแล่นไปถึงบ้านไผ่ขวาง ฯ

ออกพระศรีราชพริค้ำ ตั้งที่ขานตำบลบางหลังโพหารพระพทอ
 คเนศร์ขานหนึ่ง ต่อด้วยผแดงคณ แล่นไปข้างฉิมถึงชายกำแพง
 บ้านหนึ่งเบิกดินขุดนาไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้า ซึ่งการมูไรยตำบลที่
 เลนทบาท ตำบลอายทะเลท่าทุเรียนสี่ศรีบึงต่อด้วยผแดงราม ฝ่าย
 ทักษิณต่อนายอินทราชนายสุก แต่ฝ่ายบรพ์แล่นไปข้างฉิมเอาท่า แต่
 ฝ่ายทักษิณแล่นไปอุดรเอาทางเป็นแดนตำบลอายทะเล ห้วนอนโคกสี่
 สองบึง แต่ข้างฉิมท่าแล่นไปหนบรพ์ตำบลท่าม้าสี่บึง แต่ถนนค
 แล่นไปข้างฉิม แต่ฝ่ายทักษิณต่อด้วยนาออกสเกาคำ ตำบลท่าคลัง
 ต่อออกโคก ต่อด้วยน่าน้ำสี่ศรีบึง แต่ฝ่ายบรพ์แล่นไปข้างฉิมเอา
 โคกเป็นแดน ตำบลกแพ่งพวยสี่บึง แต่ท่าแจะข้างฉิมแล่นไป

TUDC 02/03/2564
 (๑) ปีที่วั้นเป็นปีสมเด็จพระรามาธิบดีอยู่ทองสร้างกรุงศรีอยุธยา ศักราชที่ลงน
 สงไสย

หนบรพัสองรว ตั้งบ้านตำบลเตว้จเบิกดินชคนาสวนทเวียน ทอินทคร
 ททายวง ตำบลบ้านเก่าตาญุกุญสัยสามขิง กลางแดนทไทยบริท
 ทายวงต่อกัน แต่ข้จฉิมแล่นไปเอาขูรพ ๗ แล่นไปอูตรต่อออกโคกเนี่ยน
 จนห้วยขัว ตำบลม่วงศรีคลัง โคกอีกเจดกขิง แต่ฝ่ายทกษิณแล่นไป
 อกร เอาคลองน้ำเป็นแดน ตำบลห้วยอนโคกตอกบ้านขวางสัย ฝ่าย
 ข้จฉิมแล่นไปหนบรพตำบลพุดุกยางทองสองขิง ตำบลโอสภา โรง
 ชางต่อทวยกาชาก ส่างสวนททายวง ตำบลวัดเลียงปลา ทอินทครข
 สวนหนึ่ง แลออกพระศรีราชโกเบนทร์พริยคำส่างสวนแลชคนาไว้สำหรับ
 พระอิศวรเป็นเจ้างานมูไรย

เมื่อเถิงศักราช ๗๑๒ ขาลนักษัตรศก (๑) แลออกนางเทาวราช
 บริชคนาไว้ตำบลท่ามาสัยขิง แต่ถนนคแล่นไปข้จฉิม ตำบลอายข่าเล
 สามขิงต่อทวยนาพริยคำ แลนาทงนไว้สำหรับพระนารายณ์ พระอิศวร
 เป็นเจ้ามูไรย แลออกยศโสธรเบิกดินชคนาไว้สำหรับพระอิศวรมูไรย
 ตำบลท่าคลังยสัยขิง แต่ฝ่ายหนบรพถนนคแล่นไปข้จฉิม สองรว
 พริยญาเบิกดินชคนาไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้ามูไรย ตำบลอายข่าเล
 สัยขิง แต่ฝ่ายข้จฉิมแล่นไปเอาหนบรพถนนคมุมเมือง พริยเกลียดเบิก
 ดินชคนาไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้ามูไรยตำบลอายทเลสัยขิง แต่ฝ่าย
 ข้จฉิมแล่นไปเอาหนบรพถนนคมุมเมือง ออกชนส์วศิยารเบิกดินชคนา
 ไว้สำหรับพระอิศวรเป็นเจ้าตำบลอายทเลสัยขิง แต่ข้จฉิมแล่นไปเอา
 โคกหนบรพ กล่าววงษาวการขบเท่านั้นแล

(๑) ศักราชปีเดียวกันซ้ำอีก

TUDC 02/03/2564

ศักราชศักราชแรก ๑๔๕๕ คก ออกพระจันทร์ราชพุทธมุนีศรีเทพกษ
 ธิยาอาญาเข้าไปกรุง จุลศักราช ๘๘๘ ระกานักยัตร์คก ถวายบังคมเจ้า
 กรายทูลลของอุลพระบาทนารายณ์ เมืองหาง (๑) แลมีพระราชโองการ
 ไปรคเกล้า ไปรคกระหม่อม ให้เจ้าพระยาโกษาแต่งตราขอกให้นาย
 ตำรวจคนในถ้อออกมาลแก่พญานคร ผู้รังพระหลวงกรมการ ให้ห้าม
 ปราบสัดคติมหาดไทย หวเมืองแขวงอำเภอลือร้อยอายุตคนเร็วมาใช้ ผู้ไป
 มาเจ้ากรมราชการ อย่าให้กำไซกชพอพราหมณ์แลคนพทาน ข้าพระ
 เทวารูป ๒๐๐ นี้เอาไปไซงานสัพมาตรา งานโยธา ตคหนึ่งวังข้างคูไค
 ไคเมือง แลลงเรือลายลรค้ายรักษาปากน้ำเฝ้าค่านคอยเอาไปรบคักแห่ง
 ไค ๆ เรียกเอานำนาอากรชนอนตลาคหวป่าค้ำมันคิน คคควายคจอยให้
 ทำเรือน้อยใหญ่ ทำเรือชาหลวง เรือไรยนนำเหล่าเข้าห่อเชิงเรือนหวพวง
 หวีรหอหวล่อหวเกียนค้ำค้ำนัยคาล จัยเข็ดคักไคให้อนไฟ รักษาชาหลวง
 คนเร็วมาใช้ เกียบเอครกสากหักผลาผล อย่าลือประบค เรียกเอาค่านา
 บาญชแลเครื่องพิศคของพราหมณ์ชพอ อย่าเอาเข้าในพระคลังเป็นหลวง
 เพราะสินนสินทาน อย่ากำไซกให้แตกหนีเข้ายาคงสูญเสียบสิ่งหนึ่งสิ่ง
 ไคไค แลพระนารายณ์ เมืองหางมีพระราชโองการแข่งสาขาลว่า เจ้า
 พญา พระญานคร พระหลวงกรมการสัดคติมหาดไทย นาเหมินมหาดเล็ก
 นายแวงหวพนเข้าหลวงคนเร็วมาใช้ ผู้ ไค ๆ มีฟังตามซึ่งเราสาขาลนี้ไซ
 ให้ตกนรคทนทุกซ์ในมหาวิจิ โทษไคลือสอองสงไซยกบปป์เถิต ตราข

(๑) หมายความว่าสมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพราะสวรรคตที่เมืองหาง จึง
 เรียกพระนารายณ์เมืองหาง ให้ผิดกับพระนารายณ์ลพบุรี

เท่าช่วยพุทธอินทรภักย์ แลต่อยศคนทกระเบื้องลงซงหน้าสิงหาคัน ท้าวพญา
 แลพญานาหมันมหาตเล็กนายแวงหัวพนันังพร้อมกัน แลเจ้าพญาพระ
 ญาณครผู้รัง พระหลวงกรมการ สักคิมหาทไทย หัวเมืองแขวงอำเภอ
 ผู้ใด ๆ ซึ่งเรากล่าวมาแต่ก่อนทั้งนั้น ต่อคนทกระเบื้องซงต่อยนต์ค
 เป็นเนื้อเคียวไลย ให้เอาคนพทานเข้าพระเทวารูป ๒๐๐ พรรคพวกลูก
 หลานซ้อพราหมณ์ใช้ราชการสำเร็จเถิด แลนายตำรวจคนในถ้อตรา
 ออกมาดูแลพญานคร ผู้รังพระหลวงกรมการซ้อพราหมณ์ ไว อิกพฤก
 ษาโคจรนังพร้อมกัน เลิกสาสนาทำไพหารนารายณ์เทวารูป ทำพิธี
 ปาวายถวายพระราชกุศล

ปฏิสังขรณ์ ในพราหมณ์พฤกษาโคจรช่วยไม้ ๒๐ เหลี่ยม ซัพทลงอยู่
 ป่าหวายช่วยไม้หวาย ๑๐ เหลี่ยม นามสงสองพเนียง ปูนสองเกวียน อีชู
 เตาหนึ่ง แลสีพ้อทั้งหลายพราหมณ์ไวอิกอยู่เมืองนครช่วยไม้ ๑๐ เหลี่ยม
 นามสงสองพเนียง เจ้าเมืองผู้รังกรมการผู้ใดเป็นพนักงานรายวันช่วยไม้
 ๒๐ เหลี่ยม นามสงพเนียงหนึ่ง ออกพระจักรสีริยาณ ผู้อธิการคุมลูก
 หลานพนไม้ ๒๕ เหลี่ยม อีชูเตาหนึ่ง บุรณะบริบูรณ์แล้วคิดพร้อมกัน
 ขอกหนึ่งสือเข้าไปกรงเอากรายทูล มีพระราชโองการให้พระทานคินห้าม
 เกาเอ (เกาเอ) มา ยัดทองฉลกกตมูกสิงห์สองชั้น สัพไทนแดงสคินกัน
 พิธสองคนให้มาไว้สำหรับพระเทวารูป แลให้พทานแก่พระจักรสีริยาณ
 แห่งสามคู้ เจียดถมทุกทองใบหนึ่งเมื่อศักราช ๘๓๓ ระกานกษัตริศค (๓)

(๑) ประกาศศักราช ๘๑๑ เป็นแผ่นดินสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ สงไสยว่าจะ
 ผลิต การที่จริงจะอยู่ในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์

แลพระนารายณ์องค์นั้นเรศน์ ให้พทานโกษาผูกตรวยดาวทองกว้างแขน
หนึ่งยาว ๕ คอก โภษาแดงกว้าง ๕ คอก ยาว ๕ คอก ชายทองคำ
หนึ่ง โภษาชมพูเทศกว้าง ๑ คอก จัตรีสีเท่ากัน ผูกดาวแลทรงพระ
ลักษมณ์หนึ่ง กนิพิรุณสองคน ให้มาสำหรับนารายณ์เทวารูป เมื่อ
เสด็จโอบไชยพระพร แลวกกล่าวสุพันนทชยเท่านั้น

อนึ่งมีตราพระมหाराชครู แลตราเจ้าพระยาโกษาไปรคออกมา
แก่เจ้าเมืองผู้รั้ง กรมการผู้ใดเป็นพนักงานสำหรับแผ่นดินเมืองนคร
ให้ทำพิธีมงคล ไปรคเกล้าไปรคกระหม่อมพระราชทานไว้สำหรับพิธีกรรม
โรหิตในนี้ พิธีของตั้งเปรี๊ยะสาครโคม ครียำพวาย ทิริยปาวย พิธี
ยกประตูเมืองทั้งเก้า แลทำภลมินลงบาค่ายปากน้ำ ตั้งพระหลักเมือง
พิธีแซกทำอุบายทวเมือง พิธีสระสนาน ผังหลักข้างโรง โขลนทวาร
เบิกไพร ทอดเชือก คามเชือก สระหวัชาง พิธีสูตเมฆให้ฝนตก สุริน
อุปราคา สนานลาไพร ทำหมอกวาน กงคราวยะ มงคลพิธี ๒๐ ประ
การ ทรงพระกรุณาโปรดให้ ไว้เป็นพิธีพราหมณ์ ตั้งกณฑ์มงคลฝ่าย
เด็ยว อนึ่งเศกสมโภชทพระศรีรัตนมหาธาตุ สัพพันมงคล เทือนสิข
ขันธ์มงคลลเคือนศรีภคิ แลบริสทธิอุบายทวมงคลศรีรัตนมหาธาตุ แล
อัญชันศรียะพิธี ๕ ประการนี้ โปรดไว้ให้สังฆแลพราหมณ์ตั้งกณฑ์พิธี
เข้ากัน

แลทรงพระกรุณามิตราโกษา ตราพระมหाराชครูไปรคออกมา
ห้ามพญานคร ผู้รั้งกรมการสัตติมหาศไทย อย่าให้เสียไรยเอาเงิน
ค่านอนไฟ ค่าเลี้ยงค่าทำเรือนชำหลวงผู้ไปชำระเลขกคิ อย่าเอาเงิน

ชีพพรหมณ์ทั้งหลายผู้ ถอสารบาญชฺ์เลย แลสิ้นชีพพรหมณ์ เป็น
 สิ้นทานอย่าเรียกรวยเอาไปเลี้ยงอาตมาประโยชน์เป็นสิ้นร้อน ว่านี้ที่จะ
 สุกญาบาท เกิดโทษไปยังนรกไฟกลีบใหม่สงไสยหนึ่ง แม้นค่านาบาญชฺ์
 เอาค่าจ้างคจเคี้ยว แลเอาเจ้าเมืองผู้รังมราชการออกจากเมือง แต่ทาง
 งามหนึ่งขึ้นไปก็ดี แรมอยู่แต่สามวัน เถิงสขวยหาขวยก็ดี อย่าเอา
 ชุมนุกรมการชีพอทั้งหลายให้เผาศาลากลางวันกลางคนเลย แลให้
 พนักงานรักษาเครื่องพระราชทานสำหรับพิธี แลถ้าผู้ใดมีพึงให้ชุมนุกร
 มการ ฝ่ายชีพพรหมณ์บอกหนึ่งสอเข้าไปให้รู้ จะเอากราบทูล
 จะเอาผู้นั้นเป็นโทษ แลผู้ที่มีพินันครนถึงแก่อาศัญกรรมไซ้ ไปเกิดนอก
 จักรวาพอสงไสยหนึ่ง แลเจ้าเมืองผู้รังอธิษฏกรรมการมหาคไทยสัคคิ
 ผู้ใด ๆ รั ในลักษณนี้แล้ว ก็ให้ทำตามทรงพระกรุณา ตามซึ่งมีตรา
 โภษา แลตราออกพระมหาราชครุ ไปรคเกล้าไปรคกระหม่อมออกมา
 นงทุกประการ

อนึ่งถ้าปโรหิตหัวชุมนุกรพรหมณ์ชีพอทั้งหลาย ผู้กรมการฤ
 มารทาบคาพนองบ้านาผู้ใด ๆ ร่วมอย่าทวดเคี้ยวกันก็ดี เถิงชีพอนิกรรม
 ตาย แลสร้างการศพนัน ถ้าเป็นครุพระยาชุมนุกรทั้งสี่ ให้ทำโรงทอง
 โภษชูทองตั้งเหนือราชหงษ์มังกร แลให้ทุนทองประจำอักษร ปลงสาม
 พนมครอยศพ ให้ทำขินกฏ เสายสี่เสา เสากลางเป็นเอกฉัตรเก้าชั้น
 ออกข้างทั้งสี่เป็นฉัตรห้าชั้น มีระโยปรัศญาณ เอกไชยศรีชมศพ ให้
 ผู้ทรงเวทอ่านหนังสือ ^{TUDC} พนมกลางให้ผู้ทนต์องชนนึ่งนำศพ ^{02/03/2564} ไซ้สั้งเชิง
 สกอนพนมหน้า ให้อาจารย์เบิกข้าชา แลครันรุงเข้าอาริยชีพอทั้งหลาย

ไปนั่งพร้อมกันณป่าช้าคยไฟซึ่งเผาศพ แลเอาธาตุใส่หม้อ แลเอาคันทาม
สียโทน บักลองมองขาน กระกึ่งเครื่องแตรสังฆพักรี้ แห้ไปย้งน้ำไหล
ให้ผู้นำศพนธาคย่นกลางนำเหนือเวศวิศถาร โสย้งสำนักพระเปนเจ้าแล

อนึ่งถากกรมการพราหมณชพอทงหลาย ทำเป็นทตียะโลงทอง
โกษฐทอทขแตราทองกค ให้เขงว (เขยง) ราชลหีกเลนลิ่งห้ แล
ชเม้นหญิงชายกค ครอบคพขานน ทำเป็นมรฎุขคลาค เอาช่นเคยว
ใส่ฉัตร ๕ ชั้น เปนเยอกระบายปรคทญาน ยกเอกไซย แลเส้าฝง
รยยกคสียสอง มีราชวัตรฉัตรองลอมรอบประคจสองลคยณนนั้น ปลง
สามพนมคจเคยว ถาพราหมณเครัตนอนเวทอถมโตจคเอาลูกมาหลาน
หลินนุงห่มขาว ระส่ายผมย่นสมมุคพเปนครุ ขนท่างพระพรหม แลถา
พรีอาทานปลงชคาทาน ขนย่นทวรมเทคพญารย อย่าปลงชคาทาน
เลย ให้ขนย่นอนลิ่งกค

อนึ่งถาปลงเปนทตียะ สมบูรณเล ศพตงขนชุกกชค ครอบคพ
แลราชวัตรองลอมเพคานข่าชากไตนางคคิงเมลคพ โสยราชเคระอคค

ถาเปนสองมรฎุขยานทองให้ระส่ายผมย่นขนคพเคค

อนึ่งถามทขทองไซ ให้เบกข่าชามรทนง ถาทนทองกค มิได้
ทนทองกคให้เบกข่าช่าเปนสองมรฎุข ชอว่าทตียะสมบูรณคพ แลราช
วัตรองลอม เพคานข่าชากครายฉคทร ๓ ชั้น ราชวัตรองรูปลอมขนคพ

แคว้เขิงมาทลอมเมรคจเคยว ครนเคยง ๓ วัน ให้เอาคันทามคคมใหญ่

แลคคมรายแห้ทงสามลคขณ แลถาญาทารคคค ๐๒/๐๓/๒๕๖๔ โสยคางเมอแห้ไป

โสยข่านนศรคทร

อนึ่งมณฑลเสฉวนแลสกลิงกัตติ ขวคพรตสังวาลแลมณฑลวิภาคสุท
 มณฑลกัตติ ให้ตั้งอัญชุกราหนิงทั้งสี่ประการนั้น แลถ้าวิภาคพรหมณ์ ๆ
 ทั้งสองเหยียบขม่อมเจ็ดใบ ล้างตนด้วยขันเงินขันทอง แลถ้าพรหมณ์
 แปลงชาติสมกันให้เหยียบแต่ห้าใบ ล้างตนด้วยขันเงินนั้น แลถ้าสมิท
 พรตไสยพรหมณ์บวชพิธีชยเวว่าเหตุผู้เป็นอุเทกริ ให้อาคาน ยร ออุปฐา
 แต่ชาติกนแล ขัวรรการ ถ้าทุกข์แห่งพญาริยให้อาคานทำทุกแห่ง
 วิรามเหตหาคกรสุพรราช แลชมนุมเทคริมิได้ ให้พรหมณ์สำเร็จทุกแห่ง
 เวรามเหต อาคานเป็นแต่ผู้เฝ้ามิได้ ทรงเวทของคลี่ห่อชฎาทาน บวช
 ยิงหามิได้ แลอุปฐา มิให้แก่ วิรามเหตขริสุทธการทุกนั้นมิได้

อนึ่งเจ้าเมืองผู้รังอธิการผู้ใด ๆ ตั้งการเสร็จกันสุทสังทรง
 สทาไสยเป็นการพรหมณ์สมโภช แลในมณฑลนั้นชื่อว่ากรุงเมือง
 เป็นเทียงแท้ จงทำตามซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ๆ ไว้สำหรับ
 แผ่นดินเมืองนครศรีธรรมราชจงทุกประการ อย่าให้หลงหลอสูญเสียได้
 ขบเท่านั้น

อนึ่งโสดพระเป็นเจ้ากล่าวขนิไว้ตราหนิง คือพรหมณ์ชพอชมนุม
 ผู้มียศถาศักดิ์ แลเครื่องชพอทงหลายกัตติ ผู้มีพรตได้ขบัญญัติถึง ๕๕
 ประการกัตติ เช่น ๒๕ กัตติ ถึงนฤ ๓๕ ประการกัตติ แลขบัญญัติแต่ ๑๕
 ประการกัตติ แลท้าวพระยามหากษัตริราชตั้งแต่งให้เป็นกรรมการ
 ราชครูกัตติ ฤาณีได้ตั้งแต่งให้เป็นกรรมการ ฤาณีนาคักกัตติ ๑๖๐๐, ๑๕๐๐,
 ๑๒๐๐, แลถอยลงมาทั้งนี้ ฤาพระเป็นเจ้าขนิตรไว้ ฤา ๒๕๖๔, ๒๐๐,
 ๕๐๐, ถึงนี้ แม้นว่านาไร่หนึ่งสองไร่ แลไพร่มีครัวแลนากิ่งไร่กัตติ

พราหมณ์ชุนุมราชครูปโรหิตแลชีพ้อทั้งหลายผู้ใด ๆ ฤาอวยไชยพระพร
 จำเวญชอขพระหฤโทยรักยามี่ข้าเห็นจ เดิงให้สัพโตนคานหามเจียค
 ญอนกัถิ แลผู้นนเดิงอนิจกรรมตาย แลมีลูกหลานชายก็ให้เสียข้าเห็นจ
 พระราชทานนั้นไป ถ้าวาลูกหลานชายเสียข้าเห็นจมิได้ ก็ให้คืนแต่
 สิ่งของเครื่องพระราชทานนั้นเข้าในพระคลัง แลถ้าเจียคพานไซ้ ก็ให้
 คืนแต่เปลอกเครื่องนอกให้ แลครนเครื่องในเจียคนั้นในพานนั้น เป็น
 ของชีพ้อพราหมณ์อย่าเอาไปเข้าพระคลังแล เครื่องในนั้นเป็นสินรอน
 ชอนิจสุนญาชาติ ฤาสินทาน ย่อมพลอยเกิดอำไภยโทษแล

อนึ่งโสคมาตราหนึ่ง พราหมณ์ชีพ้อทั้งหลาย ผู้มียศถาศักกัถิ
 มิได้ ฤาใดของพระทานแลมิได้ของพระทานกัถิ แลเสียสิ่งใดทรัพย์
 เงินเครื่องสุวรรณพัคคัสินทานแห่งชนราชภูร้อวยให้กัถิ ฤาสร้างมนทก
 นกสัพสรรพเครื่องอาวุธสรรพายุทธกัถิ แลชีพ้อทั้งหลายอนมีได้มี
 ยศถาศักกัถิ ฤาหาชฎาทานสังวาลย์มิได้กัถิดังนี้ แลเดิงแก่อนิจกรรม
 ตายแล้ว ฤาพระมหากษัตราท้าวพระยาผู้ใด ๆ ให้พิจารณาเอา
 เครื่องกล่าวมาแต่ก่อนทั้งนี้เป็นของหลวงมิได้เลย เพราะเหตุชีพ้อทั้ง
 หลายสร้างสมเอง ถ้าวพระยามหากษัตรา แลกรมการผู้ใด ๆ
 แลมีพงชงถอยคำอันเรากล่าวมานี้ ก็เกิดอำไภยโทษอันตราย แลฤา
 ผู้ทำทรยศถอยอายุแล เหตุว่าทรัพย์นั้น เป็นนิจสุนญาชาติ

อนึ่งโสค ฤาพระเป็นเจ้าอยู่หัวกล่าวขัณษุรไว้ มาตราหนึ่งโสค
 ฤาพราหมณ์ผู้ใดแลชีพ้อทั้งหลายดังนี้ ฤามีพรตสังวาลย์แลชฎาทาน
 โปกหวัคกัถิ ชเมื่อนว่าหาสังวาลย์ชฎาทานมิได้กัถิ ฤาพราหมณ์ตนนั้น

อุปราชแห่งนครแห่งบรมกระษัตริย์ แลเป็นอาทรรย์แห่งพระเอกราชกิติ
ฤๅมิได้พลากพลังในกิจราชการ แลเลมิตในโทษ ๖ สถาน ดังนี้ ฤๅ
บุคคลใด ๆ แลหัวเหม็นผู้ใด ๆ

ฤๅเสนาบดีแลอธิบดีอำมาตย์ ฤๅธำมรงค์คายน แลเสมีนอำเภอนาย
นายที่ แลหัวเมืองผู้ใด ๆ ฤๅจักษุอาคมฤๅไสยไทยแก่พราหมณ์ผู้เป็นครู
แลอาจารย์กิติ แลชีพอชุนนุมนตนใดดังนี้ ฤๅผู้มียศศักดิ์กิติ ฤๅหา
ยศศักดิ์มิได้ แลให้ประทวนผูกเท้า ฤๅว่ากทำโทษโยงแขวนให้
ถูกลากตกลงชกตบดังนี้ เช่นพรตไสตมลทิน เป็นเทียงแท้ แลถ้า
ห่อชฎาพรตช่อชฎาทานไสตมฤๅพรตเศียรหมอง เป็นแท้จริงแล
แลมีผู้ใดให้ทำโทษเหนือพรต แก่โหรตาจารย์แลชีพอทั้งหลาย ครู
อาคานมชุนนุมน พราหมณ์ชุนนุมน พญาริย ฤๅผู้ใดทรงสารนังคนอง
ต่างพระโอบุชู้ เข้าสังกตในมณฑลพิธิ ฤๅผู้ใดต้องการมงคองใหญ่
สำหรับแผ่นดินสลักษณ ฤๅอธิบดีแลพระยาฤๅอำมาตย์ผู้มียศศักดิ์กิติ
แลหายศศักดิ์มิได้ ให้กระทำซึ่งโทษแก่ชีพอทั้งหลาย อันเรากล่าว
มาแต่หลังนั้น ดังนี้ขอพรตเศียรหมอง อย่าทำการมงคองเลย
ถ้าให้ตั้งการกทำมงคองพิธิสำหรับแผ่นดินในเสนามณฑลไซ้ ย่อมเป็น
ห็นศุขทุกอัน ฤๅเกิดอภัยภัยแก่แผ่นดินต่าง ๆ กันแล ฤๅพราหมณ์ชี
ทั้งหลายแลชุนนุมนกิติ ผู้เป็นต้นการตั้งสถนดังนี้ ฤๅตัวเขญจธาตุนแห่ง
ชีพอคนหนึ่งเรากล่าวมาดังนี้ ให้ โยงแขวนแลประทวยทุไสความเคียด
กิติ ฤๅถูกต้องสูตรมณฑลแต่ตนหนึ่งกิติ แลยังเขญจธาตุนสูตรมิได้
ในสามคนนั้นกิติดังนี้ ฤๅห้ามการมงคองในเสนามณฑลถนถนนั้นแล

๑๒๖
 ๑๒๗
 ๑๒๘
 ๑๒๙
 ๑๓๐
 ๑๓๑
 ๑๓๒
 ๑๓๓
 ๑๓๔
 ๑๓๕
 ๑๓๖
 ๑๓๗
 ๑๓๘
 ๑๓๙
 ๑๔๐
 ๑๔๑
 ๑๔๒
 ๑๔๓
 ๑๔๔
 ๑๔๕
 ๑๔๖
 ๑๔๗
 ๑๔๘
 ๑๔๙
 ๑๕๐
 ๑๕๑
 ๑๕๒
 ๑๕๓
 ๑๕๔
 ๑๕๕
 ๑๕๖
 ๑๕๗
 ๑๕๘
 ๑๕๙
 ๑๖๐
 ๑๖๑
 ๑๖๒
 ๑๖๓
 ๑๖๔
 ๑๖๕
 ๑๖๖
 ๑๖๗
 ๑๖๘
 ๑๖๙
 ๑๗๐
 ๑๗๑
 ๑๗๒
 ๑๗๓
 ๑๗๔
 ๑๗๕
 ๑๗๖
 ๑๗๗
 ๑๗๘
 ๑๗๙
 ๑๘๐
 ๑๘๑
 ๑๘๒
 ๑๘๓
 ๑๘๔
 ๑๘๕
 ๑๘๖
 ๑๘๗
 ๑๘๘
 ๑๘๙
 ๑๙๐
 ๑๙๑
 ๑๙๒
 ๑๙๓
 ๑๙๔
 ๑๙๕
 ๑๙๖
 ๑๙๗
 ๑๙๘
 ๑๙๙
 ๒๐๐

๑๒๖
 ๑๒๗
 ๑๒๘
 ๑๒๙
 ๑๓๐
 ๑๓๑
 ๑๓๒
 ๑๓๓
 ๑๓๔
 ๑๓๕
 ๑๓๖
 ๑๓๗
 ๑๓๘
 ๑๓๙
 ๑๔๐
 ๑๔๑
 ๑๔๒
 ๑๔๓
 ๑๔๔
 ๑๔๕
 ๑๔๖
 ๑๔๗
 ๑๔๘
 ๑๔๙
 ๑๕๐
 ๑๕๑
 ๑๕๒
 ๑๕๓
 ๑๕๔
 ๑๕๕
 ๑๕๖
 ๑๕๗
 ๑๕๘
 ๑๕๙
 ๑๖๐
 ๑๖๑
 ๑๖๒
 ๑๖๓
 ๑๖๔
 ๑๖๕
 ๑๖๖
 ๑๖๗
 ๑๖๘
 ๑๖๙
 ๑๗๐
 ๑๗๑
 ๑๗๒
 ๑๗๓
 ๑๗๔
 ๑๗๕
 ๑๗๖
 ๑๗๗
 ๑๗๘
 ๑๗๙
 ๑๘๐
 ๑๘๑
 ๑๘๒
 ๑๘๓
 ๑๘๔
 ๑๘๕
 ๑๘๖
 ๑๘๗
 ๑๘๘
 ๑๘๙
 ๑๙๐
 ๑๙๑
 ๑๙๒
 ๑๙๓
 ๑๙๔
 ๑๙๕
 ๑๙๖
 ๑๙๗
 ๑๙๘
 ๑๙๙
 ๒๐๐

๙๕. ๕
 ๙๖. ๕
 ๙๗. ๕
 ๙๘. ๕
 ๙๙. ๕
 ๑๐๐. ๕
 ๑๐๑. ๕
 ๑๐๒. ๕
 ๑๐๓. ๕
 ๑๐๔. ๕
 ๑๐๕. ๕
 ๑๐๖. ๕
 ๑๐๗. ๕
 ๑๐๘. ๕
 ๑๐๙. ๕
 ๑๑๐. ๕
 ๑๑๑. ๕
 ๑๑๒. ๕
 ๑๑๓. ๕
 ๑๑๔. ๕
 ๑๑๕. ๕
 ๑๑๖. ๕
 ๑๑๗. ๕
 ๑๑๘. ๕
 ๑๑๙. ๕
 ๑๒๐. ๕
 ๑๒๑. ๕
 ๑๒๒. ๕
 ๑๒๓. ๕
 ๑๒๔. ๕
 ๑๒๕. ๕
 ๑๒๖. ๕
 ๑๒๗. ๕
 ๑๒๘. ๕
 ๑๒๙. ๕
 ๑๓๐. ๕
 ๑๓๑. ๕
 ๑๓๒. ๕
 ๑๓๓. ๕
 ๑๓๔. ๕
 ๑๓๕. ๕
 ๑๓๖. ๕
 ๑๓๗. ๕
 ๑๓๘. ๕
 ๑๓๙. ๕
 ๑๔๐. ๕
 ๑๔๑. ๕
 ๑๔๒. ๕
 ๑๔๓. ๕
 ๑๔๔. ๕
 ๑๔๕. ๕
 ๑๔๖. ๕
 ๑๔๗. ๕
 ๑๔๘. ๕
 ๑๔๙. ๕
 ๑๕๐. ๕
 ๑๕๑. ๕
 ๑๕๒. ๕
 ๑๕๓. ๕
 ๑๕๔. ๕
 ๑๕๕. ๕
 ๑๕๖. ๕
 ๑๕๗. ๕
 ๑๕๘. ๕
 ๑๕๙. ๕
 ๑๖๐. ๕
 ๑๖๑. ๕
 ๑๖๒. ๕
 ๑๖๓. ๕
 ๑๖๔. ๕
 ๑๖๕. ๕
 ๑๖๖. ๕
 ๑๖๗. ๕
 ๑๖๘. ๕
 ๑๖๙. ๕
 ๑๗๐. ๕
 ๑๗๑. ๕
 ๑๗๒. ๕
 ๑๗๓. ๕
 ๑๗๔. ๕
 ๑๗๕. ๕
 ๑๗๖. ๕
 ๑๗๗. ๕
 ๑๗๘. ๕
 ๑๗๙. ๕
 ๑๘๐. ๕
 ๑๘๑. ๕
 ๑๘๒. ๕
 ๑๘๓. ๕
 ๑๘๔. ๕
 ๑๘๕. ๕
 ๑๘๖. ๕
 ๑๘๗. ๕
 ๑๘๘. ๕
 ๑๘๙. ๕
 ๑๙๐. ๕
 ๑๙๑. ๕
 ๑๙๒. ๕
 ๑๙๓. ๕
 ๑๙๔. ๕
 ๑๙๕. ๕
 ๑๙๖. ๕
 ๑๙๗. ๕
 ๑๙๘. ๕
 ๑๙๙. ๕
 ๒๐๐. ๕

ทหารแห่งท้าวพระยา ฤๅชกมลล่างพระเทวารูปให้หักท่ามลายเสียกิติ
 มล่างสถานอารามสิทธศักดิ์กสิหลักแผ่นกนกศักดิ์ ฤๅมล่างสุมภวนารถ ฤๅ
 ท่ามายาศึกษิตต่อแผ่นกน ฤๅสักท่าลิกขิตเทียมชองเหนืออักษรศักดิ์ แล
 ทสายผสมปลงชตาทาน เก็นง้ารำแลกล่าวกายกลอน ฤๅสวตสังวัธพระเวท
 กงน ฤๅจารทานพราหมณ์ ช้อหนดโสศ ฤๅให้ทำโทษแก่พราหมณ์ชพอ
 ผู้นั้น กงน เป็นอันแท้จริงแล ฤๅให้ทาระกรรมผูกแขวนคินไว้สามวัน
 ในหน้าพระแล้วให้ปรทวนด้วยไม้ไผ่ จงได้ ๓๐๐ แลให้นิราศสันโดยชพอ
 ผู้นั้นให้ไปอยู่ในสถานแห่งอื่น อย่าเขาเข้านั่งในวิธิการเลย กงนประการ
 หนึ่ง ฤๅพระให้เปนปลงพรตสังวาลย์ ผ่าชตาทานซึ่งผู้นั้นทรงเสียแล้ว
 ส่งให้แก่นายเพชฌฆาต ฤๅให้ส่งโทษกงน ผูกท่ามกลางตัว เขาเข็ด
 เกี้ยวแขวงชยางชเวนไว้ ในหน้าสถานพระจงได้ ๓ วัน แล้วถ่วงลงใน
 มหาสมุทรให้ไปไสยงเนียรในลำน้ำกอสูรโทษแล กงน ฤๅทำลิกขิตเทียม
 ชอนเหนืออักษรคจเรากกล่าวมาแลนั้น ให้ปอกเสียประการหนึ่ง
 ฤๅตัดมือเสียแลกงน ฤๅทรงพระเมตตาใช้ ให้ตัดด้วยรากคหมักไม้ไผ่
 จงได้ ๓๐๐ ให้ใหม่เอาทองแดงจงได้ ๘ ล้าน ๘ แสนแล วิกหนึ่งเล่า
 ให้ใหม่ทองแดงจงได้ ๘๘๐๐๐ แล้วให้เอาไปทุ่มลงในพระมหาสมุทรแลเหตุ
 ว่าสินชพอไซ โศเภของท่าน เป็นอันแท้จริงแล ฤๅให้สันโดยชขจาก
 เส้ามณฑลเมืองนั้นอย่าให้อยู่เลย ฤๅท่านทั้งหลายอย่าฟังปราถนา
 เอาชพอตนนั้นเข้านั่งในวิธิการ ฤๅมีพรตสังวาลย์ชตาทานกิติ หาพรต
 สังวาลย์มโกลกิต ฤๅผู้ทำทุจริตกงน ฤๅพระเป็นเจ้าบณฑูรไวคกงน
 ฤๅพระพิศณุราชา อย่าฟังสงไสยเลย

อนึ่ง โสภ ฤๅพระเป็นเจ้าอุปัชฌาย์ ฤๅพระโอรส ฤๅ
 อมาตย์ผู้มีศฤงคาร ฤๅพระมหากษัตริย์ ฤๅพระบรมวงศานุวงศ์ ฤๅ
 จินสุรงวิสันตา แขนกไทยนานาประเทศต่างภาษาก็คือ ทำโทษแก่ชัฟ้อ
 พรหมณ์ ฤๅหนึ่งเรากล่าวมาแต่หลังโพนตงน ฤๅทุขัตด้วยไม้ค้อน
 ด้วยกระบองด้วยอิฐแดงหัวแตกเลือดตกสังวาลย์ขาด ซกาทานโพกหัว
 ตกกัถิ แห้งชัฟพรหมณ์ทั้งหลายตงนไซ้ ให้ชัคหลุมซึ่งโลहितตก
 กว้าง ๔ ศอก เอาทองนพคุณใส่ลงจงเต็ม แลถ้ามืด ให้เอาลวดทอง
 เก้ารอย ลวดเงินเก้ารอย แลให้เชิญเทพดาทั้ง ๑๖ ทิศแล้ว ให้ผู้
 นั้นปรญาภิจ ให้แลสิ่งละรอยซึ่งกล่าวมาแล้วแต่หลังนั้น แลให้เอา
 โลहितไปทุ่มในพระมหาสมุท แลให้สันโศษผู้นั้นไปถ่วงในพระมหาสมุท
 แลถอนเสาเรือนบุกลลผู้นั้นทุ่มลงใน อย่าให้ อยู่ในวงชัคกระษัตรา
 นิราชแลพระพิศณุราชอย่าสงไสยเลย แลกล่าวขัณฐุไว้ แม้น
 วิวาทของคัคแลไต พิจารณาในโรงศาลแลอำเภอแขงหัวเมืองกัถิ อย่าให้
 อุตมรณผู้ทรงสำนวนเรียกเอาการิตชาค่าถามค่าชั เหตุว่าชัฟ้อ ฤๅ
 อปรณมว่าอย่าฟังเอา

อีกพนั้น พระเจ้าขัณฐุทงน (ฉะบับขาด) ฤๅท้าวพระยา แล
 เสนาบดีผู้มีศฤงคารนาสงแสนท้าแสนกัถิ ฤๅโสคผู้ใด ๆ ทอดความ
 ไซ้แก่ชัฟ้อผู้มีพรตให้ตองอธิกรณ ซอว่าจาสัทรแล จะเอาชัฟ้อคนนั้นเข้า
 มงคลการมีไต แลฤๅชัฟพรหมณ์ผู้นั้นต่อวาจาสำนวนด้วยท้าวพระเสนา
 บดีผู้มีศฤงคารกัถิ ฤๅนาสูงแสนท้าแสน แลทวยราชฎีกตุมภักทั้งหลาย
 ราชานผู้ใด ๆ สูงกัถิแก่ชัฟ้อผู้ต่อสำนวนนั้นแล้ว ฤๅชัฟ้อผู้นั้นท้าสำนวน

เจ้าประหยัดใช้ให้ใหม่ดุมิพรตแล เอาค่าปรายาจิตด้วยแลสิ่งณ

๓๐๐ ถ้าปรานีเอา ๒๕ เป็นทองคำคั่งนั้น ฤาพระเป็นเจ้ากล่าวด้วยเหตุ
 ดึงบุคคลทั้งหลาย แลท้าวพระยาเสนาบดีจตุมนตรีทวยราษฎร์ทั้งหลาย
 อย่างสงสัยเลย

อนึ่งโสค สมเด็จพระเป็นเจ้าอยู่หัว กล่าวด้วยเหตุว่า มาตรา
 หนึ่งโสค ฤาชีพพรหมณ์ทั้งหลาย ฤาบุคคลโสคผู้ใด ๆ ใน ๑๒ ภาษา
 กิติ วิวาทแก่กัน แลทำหนังสือร้องแก่เสนาบดีให้ วิจารณ์ช่วยเรียก
 เอาทุนส่งให้แก่เจ้าของ แลไปร้องในกรมใด ๆ กิติ แลเจ้าของคนนั้น
 ให้สรวุอำมร เจ้ากรมช่วยเรียกสิ่งของเงินทองรูปพรรณแลผ้า
 ช่างโคกระบือฆ่าหญิงชายส่งให้ กิติ เจ้ากรมบังคับให้ท้ออำมรหมาย
 ลิกขิตไปถึงผู้จำเลย แลเกาะมาวิจารณ์ ให้ส่งรูปพรรณทาสหญิงชาย
 เงินตราช่างฆ่าโคกระบือสัตว์อาวุธยุทโธปกรณ์ใหญ่ เครื่องเงินเครื่องทอง
 เครื่องนากิติ แลให้ส่งชายหญิงพวกเพื่อนมากน้อยเท่าใด ๆ กิติ
 แลโสคชีพผู้เป็นจำเลย รับโฉนดไว้แล้ว แลลิกขิตมาถึงท้ออำมร
 เจ้ากรมในสองวันสามวันกิติ ว่ามิไต่อยู่ด้วยมิไต่เอาไว้กิติ แลโสค
 หญิงชายผู้ใด ๆ แลชีพจำเลยบอกมาว่าจะส่งมิได้ แลท้ออำมร
 เจ้ากรมผู้นั้นเอาลิกขิตแห่งจำเลยผู้บอกมา เอาเจรจาต่อด้วยผู้ตักทิกขิต
 ให้ว่ากล่าวคั่งนี้ ผู้ตักทิกขิตว่ากล่าวตักทิกขิตว่า ให้โจทชนำเอาสรรพเครื่อง
 สิ่งของแล ฤาชายหญิงพวกเพื่อนซึ่งจำเลยแปลเสียทงนน พงเอา
 ทานขนแก่โจทไว้ก่อน ให้โจทชนำผู้คุมไปเอามาวิจารณ์ตามคดีเดิม

แลให้จำเลยออกมาแจ้งกิจตามลิกขิต ซึ่งจำเลยออกมาแก้วาทจำมวง
เจ้ากรรมนั้น

อนึ่งโสท ส่วนสินของทั้งนั้น ฤาพวกเพื่อนชายหญิงแลลูกเมีย
ข้าคนญาติหลานหลิน เสมียนยาวไพร่ คนักแลสหาย ซึ่งจำเลยแปลเสีย
แล้วแล ฤาโจทแลเจ้าทุกชักนำเอาได้ ในกำหนด ยังมีพันในพิจารณา
ก่อน เจ้าทุกชักนำวาทจำมวงผู้คุมไปพบสรรพสิ่งของชายหญิงซึ่งจำเลย
แปลทั้งนั้นแล ถ้าได้ฤารูปพรรณกำไลขันทูกี้ ฤาไค้ของนั้นมาแต่
เรือนลูกหลานญาติชิดห่าง เสมียนหัวไพร่กี้ ฟังพิจารณาว่าหญิงชายนั้น
สมรู้ร่วมคิดด้วยจำเลยคนนั้นแล ให้ใหม่ผู้เอาสิ่งของไว้นั้นถึงทนต์ซึ่ง
ฟ้องแก่จำเลย แลเอาหญิงชายจำเลยคนนั้นเป็นพริฐข้อหนึ่ง แลเห็น
พิภกเอาสรรพของโจทไว้มั่นแลให้ประทวย ๑๕ ที ให้ปรับจำเลยผู้นั้น
ถึงทนต์ซึ่งกล่าวฟ้องเท่าผู้ปรับของฝากไว้นั้นแล ดังนี้ ถ้าโจทนำกระลาการ
ผู้คุมไปจับได้ สิ่งของสรรพสิ่งใด ๆ ในเรือนจำเลย ๆ เอาไว้เองใช้ เอา
เป็นตัวพิภกสินใจไว้มั่นแล ฟังปรับเท่าทนต์โจทกล่าวนั้น แลยกทนต์สิน
ถึงหนึ่งไว้เป็นส่วนโจทก่อน ถึงหนึ่งนั้นปรับเอารอบหนึ่งเป็นอาชญา
แลค่านัยแลใหม่รอบค่านัยเป็นส่วนผู้คุม แลทนต์สินถึงซึ่งตั้งเป็นอาชญา
คงแก่โจทเล่า แลให้เบิกเสียอย่าว่าคดีนั้นเสียไป

อนึ่งโสท โจทชักนำผู้คุมกระลาการไปเกาะไค้ชายหญิง ฤาโสท
พราหมณ์ชพ้อผู้เป็นพวกเพื่อนแห่งจำเลยสมคบทำร้ายของจำเลยแปลเสีย
โจทชักนำเกาะไค้ ถามปรับสมฟ้องคำโจท ให้เอาผู้นั้นเป็นเจ้าเข้าร่วม

คิดด้วยจำเลยแล รัยว่าอย่าตำตรขว่าแทงด้วยไม้เหลยมมหาเหลยมมิได้
 กติ ทงด้วยไม้ อัฐด้วยไม้ก่อนต้องหัวแตกขาหักแลฟกซ้ำ รัยว่าเอา
 สรรพสิ่งของสิ่งใดไว้ กติ ตักด้วยตระของ สืบพันด้วยคานแลพราจอบชวาน
 ฤงด้วยสิ่วแทงด้วยหอกง้าว เกยวสยด้วยขอ สรรพเครื่องอาวุธกติ
 ลำบากมิถึงตาย เป็นทกเคี้ยวด้วยจำเลย ฟังพิจารณาเม้นเป็นสหาย
 ญาติห่างกติ ฤาเพื่อนบ้านแลคนอนกติ ว่าเป็นชาติเคี้ยว เสมียนร่วม
 อุตธรณด้วยจำเลย แลฟังให้ชกถามจงเป็นสตัยตามฟ้องโจทแล ถ้า
 ผู้สมคยจำเลยรัยตามฟ้องโจทกตนั้น ถ้าพิรุณในขทงใด ให้ปรทวย ๒๕
 ที ให้ปรยผู้ร่วมรัสมคยด้วยจำเลยทงนี้ ถ้าเอาแต่สรรพเครื่องสิ่งดินเงินทอง
 ทาษหญิงชายไว้ไว้ ปรยกึ่งทุนโจททานั้น ฟังทำตามบทก่อนจง
 ทกประการเกิด ถ้ามิไคสมรั่วมคย แลเหตุว่ารัยแต่สรรพสิ่งดิน
 เงินทองทาษชายหญิง ช้างม้าเอาไว้ในบ้านณเรือน เช่นแต่ลเมิต มิได้
 ชกถามจำเลย เป็นขापกรรมแห่งผู้ันแล แลเนอคิดทงนั้น ให้โจท
 ว่าต่อด้วยจำเลยเสียบไปเท่าเสีจล้านวน ถ้ายอมให้ใส่ด้วยพระธรรมสาตร
 แผ่งอาญาธรรมฉกรณ มโนสาเรคยเคี้ยว ถ้าโจทลคทุนแก่จำเลย
 ให้เอาตามสมัคลคแก่กัน แต่อาญาแลพิไนยค่านขฤชาทงนั้นเต็มอยู่
 อย่าฟังปลคเลย

อนึ่งโสค ถ้าเหตุในระหว่างกลางวัน ถิบตชกฟกซ้ำแตกหัก
 สืบพันด้วยอาญาเหล็ก ขากแตกด้วยไม้ด้วยอัฐเป็นส่าหัก โลหิตตก
 มิถึงตาย โจทต้องเป็นนคิรขาล พระบัณทร กล่าวเป็นอาญาแล ถ้า
 ร้องให้เรียกผู้กรก เพื่อนชงช่วยถิบคพันแทงมิเป็นพวกเลย เม้นเรียก

ให้ส่งคุกเคี้ยวแล ถ้าให้ส่งจำเลยแปลมาให้เอาทานขนแก่จำเลย แลให้
 โทษักนำเอา ถ้าชักนำผู้คุมตลาการเกาะไต่ตัวผู้ช่วยทำช่วยตีทำร้าย
 จำเลยนั้นได้ แลชักถามผู้ช่วยทำร้ายมีรับให้ตี ๓๐ ทีจึงชักถามให้
 ยืนคำ ถ้ารับเป็นคำสองแมนแล ให้ประทอย ๕๕ ทีเล่า ใน ๓ วัน
 ถ้ารับจริง ให้ยืนคำหลังร่วมด้วยจำเลย ถ้าร้องว่าเขาสรรพสิ่งของ
 อันใด ๆ ไว้ด้วย ถ้าผู้สมคบร่วมรู้ขึ้น เป็นทกเคี้ยวจำเลยเป็นแท้จริง
 ถ้าพิรุณแมนแล ถ้าให้ประทอยผู้สมคบร่วมรู้ขึ้น กงน ถ้ารับว่าตีชกถีบถอง
 ตยท่อยด้วยอิฐสี่พันฟกช้ำคำเป็นสาหก ใหม่ก่งจำเลย แลให้ตัดปาก
 ถ้าคำตถีบเมยทาน ถ้าพราหมณ์ชพอทั้งหลายให้ตกดินสิ้นมือผู้สมคบ
 ร่วมรู้ด้วยจำเลยนั้น ถ้าแปลปากสิ้นมือผู้ร่วมคิดด้วยจำเลย ใหม่เป็น
 ทองแดงกิดเป็นเงิน กงนนี้ ให้ตั้งจตุรโลต ๕ เอาเขญจสิกยิวห้า
 คุณทหนึ่งตราไว้ แลตั้งตรมุลทวาร ๓ เอาเขญจสิชสีอรเสียง ๕ คน
 ใหม่เป็นเงิน ๑๕ ฎกันให้ตั้ง ๑๕ ลงเอายิวโอย ๆ หารลพิภเอาเป็นส่วน
 ปรากิต ๗ ฎกัน ส่งให้แก่ชพอผู้ โทษพราหมณ์นั้นคนผู้เป็นเจ้าทุกซ์
 นนแล

อนึ่งโลต คือชพอพราหมณ์นั้นเป็นจำเลยสมคบกิด ถ้ารับ
 เป็นสรับกนี้ ให้ใหม่เอาทองแดงท่มลง อย่าเอาจ่ายราชการเอาเป็น
 อาตมาประโยชน์เอาเข้าในโกษฐูพระคลังหลวงเลย

ศิริศกมคคคิเรก ๑๒๑๙ ศกวัน ๔ ๓ ๕ คำ ประกอบด้วยตรวาร
 คคค ๓ มีจุลศักราช ๖๕๙ ระกานพศก (๑) สมเด็จพระพุทธเจ้า

(๑) ปีระกาลงตุกทั้งมหาศักราชแลจุลศักราช แต่เป็นครั้งพระร่วงสุโขไทย

อยู่หัว สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
 ไตรรัตน์ปราสาท โดยทักษิณพระราชมณฑลเพชร ตรัสด้วยสมณ
 ทั้งหลายอันมาแต่เมืองศรีธรรมราช ทำฎีกาให้ขุนพิพัฒน์ราชโกษา
 ปลัด เจ้าขุนหลวงพระคลังศรีราชโกษาธิบดี ถวายบังคมกราบทูลพระ
 กรุณา แต่พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว ว่าขนมลนาย
 ด้นออกไปทำราชการในเมืองนครศรีธรรมราชกิต ขนมลนายที่อำเภอ
 สี่ร้อยยี่สิบสองแขวงจังหวัด ขนแก่เมืองนครศรีธรรมราชกิต มีลูกเมีย
 พรรคพวก ข้าพระพุทธเจ้า (๑) สมณทั้งหลาย แลมีคดีเบี่ยงส่วน
 ไร่นาพิททากินอยู่ณที่เล่นทุบาย แลหัวเมืองอำเภอแลกรมใด ๆ แลเอา
 ด้วลูกเมียพรรคพวกข้าพระพุทธเจ้าไปพิจารณาในโรงศาล ได้ถามเรียก
 เอาเงินค่าเกาะเชิงประกัน ค่าส่งสำนวนค่านำบายูชี ค่าฤชาค่านัย
 อาญา แลหัวสมุดอากรเชิงเรือน ค่านันดินหัวส่วน แก่ลูกเมีย
 พรรคพวกด้วข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้เป็นสมณแลชพอทั้งหลาย ผู้มี
 ยศถาศักดิ์ทายศถาศักดิ์มิได้ ให้เสียวิตรกรรมเนียมพระพุทธเจ้า คดี
 กิ่งนี้ ข้าพระพุทธเจ้าขอกราบทูลพระกรุณาให้ทราบพระเหตุไทย จึง
 สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้าอยู่หัวองค์นิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
 มีพระราชโองการ ตรัสแก่ขุนพิพัฒน์ ราชโกษา ให้แต่งพระกำหนดแล
 พระธรรมสาคร ให้แก่ชพราหมณ์ทั้งหลาย ว่าชงลูกเมียพรรคพวกช
 พอพราหมณ์ทั้งหลาย มีคดีสิ่งใด แลเบี่ยงคินสำนวนแลส่วนเรียก
 ไร่นา พิตทากินอยู่ที่ใด ตำบลใด หัวเมืองใด ณที่เล่นทุบายบ้านที่

(๑) คำว่า ข้าพระพุทธเจ้าตอนนีหมายความว่า คนพวกข้าพระ

กรมใดๆ แลฤาชนมุลนายอันออกไปทำราชการก็ดี แลพระยานคร
 ผู้รั้ง กรมการลัทธิมหาดไทย แลชนมุลนายอำเภอกุศลาสัย อำมร
 ผู้ทรงสำนวนในนครธรรมราชก็ดี แลเกาะกมุลกเมียบแลพรรคพวก
 ชุมนุษย์พ่อพราหมณ์ทั้งหลายมาพิจารณา เรียกเอาเงินทองคำเกาะเชิง
 ประกันค่าถามค่าทรงสำนวนค่านำขานยอชื่ คำนับอุษาอาชญาอากรเงิน
 เรือน หัวสมคค์จอบคค์ควาย มั่นกินหัวส่วนแลลูกเมียบพรรคพวกชุมนุษ
 แลช้พ่อพราหมณ์ทั้งหลาย ให้เสียจริตกรรมเนี่ยมเสียไปภายหน้าเล่านั้น
 มิชอบ แต่นั้นไปภายหน้า เหตุว่าสิ่งของช้พ่อพราหมณ์ชุมนุษใดเพื่อ
 เหนือไคประถมผลทานช้ชื่อว่าสิน นิสฺสุญาทิยาท อย่าฟังเขาเข้าใน
 พระโกฐน้พระคลังของหลวงจ่ายราชการเลย เถียงอาตมาประ โยชน์
 เองเลย แลทรงพระกรุณา มีพระราชโองการ ให้ขุนพิพัฒน์ราชโกษา
 แลมหาราชครูแต่งพระกำหนด แลพระธรรมศาสตร์ให้แก่ชุมนุษย์พ่อ
 พราหมณ์ทั้งหลาย ตามอัครพระยาพิ คัมภีร์พระธรรมศาสตร์ แล
 สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณา มีพระราชโองการตรัส
 ต่อหน้าขุนไทรโลก เหม็นขทาทรรยก เหม็นสักขิฤทธิ เหม็นราชบาล
 แลหัวพันนายแวงอันนั่งเฝ้า สมเด็จพระบาทแห่งนั้น

อนึ่งโสด สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว องค์นารายณ์ รามาริยัค
 ทรงพระกรุณาโปรด ให้นำยตำรวจคนในจิตเอาชาวส่วยชาวซางชาย
 หญิง ๒๐๐ ให้พทานพญาโกษาเอาออกมาไว้เป็นข้าพระรักษาสถานพระ
 อิศวรนารายณ์เทวารยิ แลมอบให้แก่พระธรรมราย ^{02/03/2564} แลออกพระศรีราช
 โภเบนทร์คุมไว้ ถอเครื่องพระทาน สำหรับพิธถวายพระราชกุศล แล

ทรงพระกรุณาว่า มาหาศบโชนนัการข้าทาสไพร่พะหลวงกรมการ
 ไพร่สินขานพลเมืองเสมียนแลผู้มียศถาศักดิ์ ลูกชนหัวเมืองแลไพร่ข้า
 ส่วยสองกอง แลไพร่ชาวชางชาวอาสา ตำรวจชาววังน้ำอาบน้ำสง
 ทั้งสิบสองเสมียนคน แลไพร่พุทธสาต จีนแขกไทยฝรั่ง วิลันตานานา
 ประเทศกัถิ คือแม่จวพองจว ข้าส่วยแลอาสาแขก ไทยขโชนแลนัการ
 ต่าง ๆ ภาษากัถิ ไพร่เสมียนคน ซึ่งเรากล่าวมาทงน เข้ามาสมรค
 ด้วยพองจวแม่จว ข้าพระอิศวรนารายน ซพพรหมทงหลายกัถิ มี
 ลูกชายหญิงถึง ๓๐ คน ขนให้แก่แม่จวพองจวข้าพระพุทธสาต ข้าส่วย
 สองกอง ชาวอาสา ขโชนนัการจีนแขกไทยไพร่เสมียนคน ผู้มี
 ยศถาศักดิ์ ลูกชนหัวเมืองเสมียนอาสา ตำรวจชาววังน้ำอาบน้ำสง
 ซึ่งเรากล่าวมาทงน แต่คนหนึ่ง ถามีถึง ๓๐ คนอย่าให้แย่งขนไปเลย
 ให้ก่งแก่ข้าพระอิศวรนารายนเช่นซพพรหมทงตามเดิมตามสมัย แม่จว
 พองจว ฝ่ายข้าอิศวรนารายนเกิด

อนึ่งโสค ฎาพองจวแม่จวเดิมซพพรหมทงออกไปสมรสด้วยผู้มี
 ยศถาศักดิ์ ลูกชนหัวเมืองเสมียน ไพร่แลไพร่ข้าส่วย ชาวชาง
 ชาวอาสา ไพร่ขโชนนัการ ข้าพระพุทธสาต ตำรวจชาววังน้ำอาบน้ำสง
 แลจีนแขกไทยฝรั่งวิลันตานานาประเทศกัถิ ไพร่เสมียนคนแลถาเกิด
 ลูกชายหญิงเท่าใด ๆ ให้แย่งขนแต่คนหนึ่ง แลถามีถึง ๓๐ คนมิให้
 แย่งขน ทำประคจซึ่งเรากล่าวมาทงแต่ก่อนตงนเกิด

อนึ่งโสคมาตราหนึ่ง พระพุทธเจ้าอยู่หัว บัณชุกรศรสิริ^{๑๘/๑๘/๒๕๖๔}จีนแขก
 ไทยผู้ใหญ่พระหลวงกรมการผู้ใด ๆ กัถิ นานาประเทศกัถิ เกิดวิวาท

อนึ่งถ้าเมียนไทยมิใช่เคิมลกพราหมณ์ก็ ท่านว่าเพนปรตพครนพช
 หว่านลง ท่านว่าหญิงผู้นั้นพราหมณ์มณเฑาะค่าฤชาธรรมเนียมมิได้
 คุกเคียวลกพราหมณ์แล เหตุว่าเป็นเอกจิตรอันเคียวตายต่างกันไค
 ขอย่าฟังเอาค่าฤชาธรรมเนียมอันไค ๆ ชื่อว่านิจสุญาบาทผู้นั้นหนีหายไป
 เนียรทุกข์แล

อนึ่งโสคสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หวัชฌุทว่า มาตราหนึ่ง ฤาชี
 พ่อพราหมณ์ทั้งหลายมียศถาศักดิ์ทิหายศถาศักดิ์มิไค กติ แลฤาขรม
 กระษัตริพญานาเหมินเจ้าเมืองนายทนายชนอนอำเภอ ข้าหลวงพธำมรง
 ฤคาศษผู้ ไค ๆ ทำทฤษศแก่ชีพ่อพราหมณ์หาความใส่โทษว่าทำผิดสิ่งไค ๆ
 กติคองพิจารณาไคถาม จะเรียกเอาค่านำบาญชีค่านำขยาญาค่าถาม
 ค่าชทรงสำนวน ถาชีพ่อพราหมณ์สพสร้างสวนแลบ้านไร่นาที่เล่นทบาท
 ที่ไคจะเรียกเอาสวน หวัชชคคักออบคควาย คำนขมดินหวัชสวนเชิงเรือ
 เปนของหลวงเอาเข้าในพระโกชูพระคลัง จำราชการไปเลี้ยงอาตมา
 ประโยชน์มิไคเลย เหตุว่าชีพ่อพราหมณ์สร้างสมเอง เปนสินนิจสุญาบาท
 ฤว่าสินไฟ เหตุว่าสร้างไคผลทานเปนปฐมอาชญาฟังให้เอา แลฤา
 ขรมกระษัตริท้าวพระยานาเหมิน ขนมนนายมนตรีพทมรงฤคาศษผู้ทรง
 สำนวน อำมาตยหวัชเมืองผู้ไค ๆ ทงนมพงค์าพระบณทรรคณ ฤา
 นารายนเปนพระเพลิงสังหารหวัชนาศ แลเกิดอโภยโทษผู้นั้นไปเกิด
 ยงเนียรทุกข์ไค สิบสองอสงไขยชาติแล

อนึ่ง โสคสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หวัชฌุทว่า มาตราหนึ่ง ฤาชี
 พ่อพราหมณ์ผู้ไค ๆ มียศถาศักดิ์ทิหายศถาศักดิ์มิไค กติ ฤาขรมกระ

TUDC 02/03/2564

ษัตราเมืองฉิบตีผู้ใหญ่ หัวเมือง เจ้ากรมอำเภอมন্ত্রินายที่ พุทธอำมร
 ภูคาษผู้โต ๆ จับเอาชัพ่อพราหมณ์คนนั้นมาทรมณแก่ไสคมียศคักกึกหา
 ยศคักกึกมิได้ ฤททวยราชภูริผู้โต ๆ กัดแล พิจารณาว่าชัพ่อพราหมณ์
 ผิดสิ่งใด จึงใหม่ชัพ่อพราหมณ์ผู้นั้นตามคุณารูปหนักเขาสองเท่าทูน
 รอยโทษเคษนั้นไซริ์ เอาแก่ผู้นั้นเอาเป็นทองแดงตามคคักความ เอา
 ทนให้แก่ไสคทำบุญกิงไว้กิง เคษเหลือนั้นท่มลงสมุทแล อนึ่งไสค
 ฤทไคจับเอาเงินพิศคูลินของชัพ่อพราหมณ์คนโต ๆ แลพาลพาไสว่ามี
 ชอมเจ้า มีชายคนแลลูกเมียทาชหญิงชายไว้ มีทำคอกเขยักคิ แล
 พิจารณารูเท้จริงไซริ์ ให้ใหม่สองเท่าทูน เอาทองแดงส่งให้แก่ชัพ่อ
 พราหมณ์ผู้ชนะเป็นอุปถัมภแก่ผู้นั้น เคษนอกนั้น ทำรูปภูวนารตแผ่
 กศลเจ้าไตรภพนันแล

อนึ่งไสคสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวบิณฑรรว่า มาตราหนึ่ง ฤาบรม
 กระษัตราท้าวพระยานาเหมินชนมนุนาย หัวเมืองอำเภอนายทนายขาน
 แลมนตรีเสนา นายพุทอำมรภูคาษผู้โต ๆ ทำทรมณจำขอคาลัยงแขวน
 ทรลาภผลักจรานแห่งชัพ่อพราหมณ์ ผู้มีพรตหาพรตมิได้กคิ ให้ทำ
 โทษแก่ผู้ทำทรมณนั้น ให้ติดทวยไม้ตระมกไม้ไผ่จงไค ๕๐ ทีแล้วให้
 เอาเขคเกยวผู้นนชนชาย่างไว้ ๓ วัน แลให้ผู้นั้นปรายาจิตให้แก่ชัพ่อ
 พราหมณ์นั้นแลสิ่งณ ๓๐๐ แลเชิญเทพยดาพนหนึ่งจงจะพนไภยโทษผู้
 นั้นแล พระกรรอย่าสงไสยเลย ๆ แลพระยาโกษาธิบดีกำพระราชโอง
 การแห่งนั้นต่อหน้าขุนไตรโลก เหมินชทาทรยก เหมินลคักคฤทธิ เหมิน
 ราชบาลแลหัวพนนายแขวง นึ่งเฝ้าสมเด็จพระบาทแห่งนั้นแล ๆ

๑ เขียนขบณวัน ๒ ๑๕ ๕ คำ ขบาลนักษัตรฉศก (จุลศักราช ๑๐๘๖) ๑

หนังสือพระครูพิเชษฐโหราจารย์ มาถึงขุนพรหมสุทธินิชาติราช
 ปโรหิตเลขนยศไสทอรรถนารี ขุนवासเทพ แลขุนศรีสวัสดิ์ใหม่ย ขุน
 พิศเวศ แลพราหมณ์ทั้งปวง ด้วยรู้ข่าวเหตุการณ์เข้าไปถึงกรุงศรีอยุธยา
 ว่าการไสยศาสตร์ พระราชพิธีแลชื่อพราหมณ์พระผู้เป็นเจ้า พิธี
 ตรุษสารทตามชาติตระกูลพราหมณ์สำหรับเมืองนครร่วงโรย ไม่มีอุปะ
 ไวยะทกอาจารย์ซึ่งจะอุปถัมภ์ค้ำชูเป็นสังเขปเป็นธรรมเนียมมั่นคงห้ามมิได้ มีแต่
 ชาติแขกชีวิรามเหศธาดานพิริ แลเหล่าพระตำราภภูพระธรรมศาสตร์พระ
 ราชกำหนด ซึ่งจะบวชพรตกัน สังวารถาทาน แก่ท่านนาถถอนา
 ด้วยพรตवासฤกษ์พรตผูกแขน ก็นั้นพรตนั้นก็ลาลาบสายบุญเสียสิ้น
 เป็นหมั่นอยู่นักหนา จึงอุปถัมภ์ชมนุมด้วยพระหลวงขุนหมื่น แลชื่อ
 พ่อศรีเหล่าศรีชนะศรีตา เห็นพร้อมกันแล้วให้ขุนพรหมสุทธินิชาติ ขุน
 ยศ ขุนवासเทพเอาหนังสือเรียนแต่ท่านปลัดเมืองให้แจ้ง ให้ท่าน
 ช่วยท่านยกบำรุงไหว้สาสนาพระผู้เป็นเจ้า ให้พราหมณ์ทั้งปวงถือกิจตาม
 จาริตวาริชพราหมณ์ ให้อยู่แก่สังแก่ศีลพรตกันให้มั่นคงเสมอนอนอย่าง
 ในกรุง ๑ จะทำมงคลการ แลการพระราชพิธีของพระผู้เป็นเจ้าให้จำ
 เรือนศรีสวัสดิ์พัฒนมงคลพระชนมศุขทุกประการ กันไภยศัตรูโทษ
 ภัยพิตรแล ๑ พณ ๑ เจ้าท่านพระหลวงกรมการ อาณาประชาราษฎร
 ทั้งปวงจงทั่ว ให้กรมปลัดเห็นแก่ฝ่ายไสยศาสตร์ของพระผู้เป็นเจ้าการ
 สำหรับสืบต่อไป ให้เอาเรียนแต่ ๑ พณ ๑ ให้ทราบ ด้วยขุนศรีสวัสดิ์

โหมยแต่ก่อนรักษาหอพระเทวกรรมอยู่ที่บ้านเรือน แลรักษาสถานพระ
 นารายณ์ด้วยขุนवासเทพ แลช่วยจัดแจงค้ำอ่านหนังสือฉายพระนารายณ์
 แลจัดแจงงานการสำหรับพระนารายณ์ แลฉายงานพระอิศวรสถานพระ
 สยมภูวนารณนั้น ขุนยศเป็นเจ้าสถานจัดแจงทั้งสิ้น แต่สถานพระ
 วิมลเนศวร์ ขุนพรหมสุทธิชาติเป็นเจ้าสถานจัดแจงการงานทั้งปวง แต่
 งานสำหรับเครื่องบูชาเข้าเฝ้าเข้าตอกเครื่องทั้งปวงแลค้ำอ่านหนังสือ ฉาย
 พิธีงานพระอิศวรนั้น เป็นพนักงานขุนยศจัดแจงทั้งสิ้น แลขอไว้พระ
 อิศวรนารายณ์นั้นมโหรทั้งสี่ศรีรักษาอยู่ในขุนยศวากกล่าว ในฉายงานพระ
 อิศวรเป็นหัวขมนม ๆ ครั้นรับพระไชยสถาน พระสยมภูวนาถ ซึ่ง
 จะทำการบูชาภิเศกหงษ์ พระกุมภนั้นเป็นการใหญ่ผู้อื่นทำไม่ได้ เป็น
 ชาติตระกูลพนักงานขุนพรหมสุทธิชาติราชปโรหิตได้ทำการชำระหงษ์ส่ง
 เสด็จไปค้ำวาลอยไกรลาศพระเป็นเจ้าหยุดบายพระภักตร์ถึงสามประตู ให้
 พรเพื่อจะให้จำเรณูศรีสวัสดิ์พัฒนมังคลคัยโภยคีตรโทยแต่ขพิตรอาณา
 ประชาราษฎรทั้งปวง ให้อยู่เย็นเป็นสุขให้บริบูรณ์ในแผ่นดิน แต่
 ขุนพิศเวกเป็นเอกในกรมเทวสารทริย มีราชการขนหว่าข้างอ่านพิไชย
 ยাত্রา เมอพยหัวค้ำเนินเข้าเมือง จะได้รักษาวัคพระสิ่งหนึ่งสิ่งใด
 ห้ามได้ เมอจะขนหงษ์ ขุนยศจ่ายผ้าขาว ๕ ผืน เงินวัดจำสองบาท
 ใต้แก่ครุพรหมสุทธิชาติ แลขุนยศขุนจันปลัดครองรับพระแลกระทานมา
 ไว้ สถานกลางอีกสถานพระนารายณ์ ผู้เป็นเจ้าทำการชำระหงษ์เสมอน
 กัน ขุนवासเทพขุนเวศณภักดี ขุนรัตนนารายณ์ ขุนเทพมุนี ขุนราช
 มุนี เป็นค้ำอ่านหนังสืออยู่ในสถานพระนารายณ์ สถานพระวิมลเนก

พรหมสุทธิชาติไตรภษา หอไว้พระนั้นมูไรทงสไตรภษา ขุนยศโสทร
ขุนสมภ ขุนศรีสเกาเทาเพชร์ ม่นาทสำหรับทุกคน ขุนยศรักษาสถาน
พระสยามภูวนารถ

อนึ่งพิศณุราชพราหมณ์องค์โต ได้เป็นเจ้ามรวาที่อารามหลวง
ท้าวพระยาให้ลงโทษ คลายโทษแล้ว แลให้เข้ามาหาพราหมณ์ผู้เถ่า
ผู้แก่ ครูอาจารย์มีพรตอันแก่กว่านั้นให้ชมนมพราหมณ์สี่เหล้า นึ่ง
สังกัคปราจิตยกพรตกันสังวารชฎาทานให้ จึงจะชอบด้วยกิจพราหมณ์ จึง
จะเป็นการมงคลแล แลพระราชพิธิแก่ท้าวพระยาองค์นั้น บริสุทธิ
แก่ผู้ใดขอขประเสริฐในโลกยทั้งสาม สังวาร ๓ เส้นรักษาอักษร ๓ ตัว
สังวาร ๖ เส้นรักษาอักษร ๖ ตัว ๑น ๗, ๘, ๒๓, ๓๒, เส้น แลทรา
จารใส่สังวารเองหาเกรงเจ้าไม่ แลกระทำผิดสิ่งใดก็ดี ให้ชมนม
พราหมณ์พร้อมกันกระทำโทษ ถอดสุวรรณชกเกสาชกกุณฑานเตจตุร่า
ถอดประวิค สีนเกสาให้นิราศสันโคษเลีย แลจะให้เข้ามาเป็นพราหมณ์
ทำการมงคลพิธิสัง ไคอกเล่านั้น ไม่เป็นการมงคลในแผ่นดินแก่ท้าว
พระยาองค์นั้นเป็นอันชาติที่เดียว

อนึ่งพระธรรมสาคร ว่าถ้าสันชาติสันตระกูลปะไวยะที่กอาจารย์
แล้วชมนมพร้อมกันเอาชาติตระกูลอันเข้ามายกพรตกันเห็นมั่นคงบริสุทธิ
แท้แล้ว ให้ทำการพิธิสำหรับแผ่นดินสืบต่อไป ผู้ใดชาติตระกูลใด
ให้เรียกชาติตระกูลนั้น อย่าให้แปลกปนกันเป็นหินชาติจณทาลผิด
จาริตวาริชพราหมณ์ ๗๗๓๓ ก็จะไม่พลอยเคราหมองมุนทิลเสียด้วย แล
จะไปสู่โทษอบายทุกข์เป็นอันแท้ ๆ

หนึ่งเชิญพระชนบรมหงษ์นั้น มีในพระตำหรับเคียงคฤนเป็นอัน
 ยากนักหนา อภิเศกตั้งพระตะเข้พระเมรุอศกวันนั้นตก จึงจะยก
 พระผู้เป็นเจ้าชนใด คฤนนั้นพอจะเขียนได้ แต่ว่ากระแสแรงอันเคียง
 คฤนนั้นยากซึ่งนักหนา ถ้าผู้ใดมีขัญญา อดส่ำห้เพียรเขียนเล่าเรียน
 ให้รู้จัดแจ้ง ในคัมภีร์ทุกสิ่งแลจึงจะทำการพินันใด แลกันโทยโทย
 อันตรายนั้นตรวย ให้คิดอ่านปฤกษากัน ผู้ใดส่ำห้ซอมนั้นคงจะเป็นองค์
 พราหมณ์ใด ให้จัดเข้ามาเล่าเรียน ถ้าผู้ใดไม่เอาชาติเอาตระกูล
 แลอย่าให้เข้ามาเลย ให้ท่านกรมพระปลัดเห็นแก่สาสนา ยกฝ่าย
 ไสยสาตร์ชาติพราหมณ์ไว้ครึ่งหนึ่งก่อน ท่านก็จะได้ไชยพรพระอิศวร
 พระนารายณ์นั้นเอาเป็นทพงแก่ชพราหมณ์สืบต่อไป ในทุกวันนั้นแลจะ
 เกิดศรัสวสตีพิพฒนมงคลมหาชนม์คฺขงทุกประการ ๆ พณ ๆ แลวิฒนา
 การสืบไป ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 สำนักหอสมุด